

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 51-52

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

(25 Δεκ.)

Ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν χαρμόσυνον ἡμέραν τῆς ἀναμνήσεως τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Χαρὰν αἰσιθάνεται ὁ ἄνθρωπος εἰς πολλὰς καὶ ποικίλας τοῦ βίου του περιστάσεις· ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς ὁποίας πληροῦται ὡς ἄκιστος ἐορτάζει τὰ «Χριστούγεννα» εἶνε ὅπως ἰδιογενῆς καὶ ἰδιότυπος ἀγαλλίασις. Διότι ἀμέσως βλέπει ἑαυτὸν ἰστάμενον εἰς τὸ μεταίχμιον δύο μεγάλων ἐποχῶν, εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ἐτέθη ὁ Ἄκρογωνιαίος Λίθος ὁ σημεῖων τοῦ χρόνου τὸ πλήρωμα, ὁ διχάσας τὴν ἱστορίαν εἰς δύο, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἀτενίζει ἐν ἀγωνιώδει προσδοκίᾳ πρὸς τὰ πρόσω, τὸ δὲ στρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τὴν ἀντλήσιν ἐνίσχυσιν καὶ παρηγορίαν. Ἐκεῖ, εἰς τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ἐπεφάνη ὁ Ἐμμανουήλ, ἡ πλήρωσις τῆς ἐλπίδος τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ πηγὴ τῆς πληρούσεως ὁλόκληρον τὸ μέλλον ἀληθείας καὶ χάριτος. Ἡ γέννησις τοῦ Ἐμμανουήλ ἐσήμανε τὴν πρὸς ἡμᾶς ἔλευσιν τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐφεξῆς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐμμανουήλ ὁ Θεὸς ἦ ἐνομιζέτο ὅμοιος πρὸς τὸν πλήρη ἀδυναμιῶν καὶ ἀτελειῶν ἄνθρωπον, ὡς ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ, ἢ ἐδοξάζετο ὡς ἀφηρημένη ἔννοια, ὅπως ἐν τῇ πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ἢ ἐξελαμβάνετο τελῶν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀλλ' ἅμα καὶ μακρὰν ἡμῶν ὡς ὅλος πρὸς ἡμᾶς ξένος, ἢ καὶ ἐλογίζετο καθ' ἡμῶν διαθεμιένος. Ἐν τῇ γεννήσει ὅμως τοῦ Ἐμμανουήλ «ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός.. ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν», ἐκ δούλων ἐγενόμεθα «υἱοὶ» καὶ «τέκνα Θεοῦ», «ἑωρακότε» δ' ἐν τῷ Ἐμμανουήλ τὸν Πατέρα, ἅμα καὶ «ἐπέγνωμεν»

Αὐτὸν ἐν τῷ Υἱῷ, τοῦ ὁποίου καὶ ἐγενόμεθα «ἀδελφοί». Οὕτω ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ υἱὸς ἀνθρώπου γενόμενος ὠνομάσθη «Ἐμμανουήλ» — «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», διότι, τὴν ἡμετέραν σάρκα λαβὼν καὶ ἐν τῇ θεανθρωπικῇ Αὐτοῦ ἰδιότητι κρημνίσας τὸ χωρίζον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μεσότοιχον, ἐπλησίασε τὸν Θεὸν ἐν ἑαυτῷ τόσον στενῶς πρὸς ἐκεῖνον, ὥστε αἱ τέως ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου τόσον ἀπ' ἀλλήλων ἀποξενωθείσαι πατρότης καὶ υἰότητος νὰ ἀνασυνδεθοῦν διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας.

Διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ ἀνθρωπότης ὑποδέχεται τὴν ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐμμανουήλ μετ' ἰδιαζούσης εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ σημασίαν χαρᾶς, ὡς μαρτυρεῖ ἡ σχετικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἄσματογραφία. Ἐπὶ τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ Λόγου ὁ ἄνθρωπος κατάπληκτος διὰ τὸ εἰς τὸν πεπερασμένον του νοῦν ἀχώρητον τοῦ πράγματος καὶ τεθαμβημένος ἐκ τοῦ ὑπερφουοῦς γεγονότος ἐκσπᾶ εἰς χαρμοσύνους δοξολογίας καὶ ὕμνους :

«Χριστὸς γεννᾶται· δοξάσατε!»! «Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε, λαοί!»!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΠΑΝΡΩΠΗΣΕΩΣ

ΚΑΙ Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

«Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί».

Α' Τιμ. 3, 15.

Πληρέστατον καὶ ἀπόλυτον δίκαιον εἶχεν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος τῆς μεσοχριστιανικῆς ἐποχῆς διδάσκαλος, ὅταν προσφνεστάτα καὶ ἐν τῇ συνήθει ἐνορατικῇ ἀληθῶς δυνάμει, μετὰ τῆς ὁποίας ἐλάλουν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνδρες, ὁμολογεῖ καὶ ἐβεβαίουν, ὅτι ἐὰν ὁ σύμπασις χριστιανισμὸς ὡς συνολικὴ καὶ καθ' ἕκαστον ἐκδήλωσις ἀδαπανήτως διασφραγίζεται ὑπὸ τοῦ αἰωνίου τῆς ἀγάπης συμβόλου, πλὴν ὅμως οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ χριστιανικὴ ψυχὴ ἰλαρύνεται καὶ φαιδρύτερα

καθίσταται τόσον, ὅσον ὅταν αὐτὴ κατ' ἔτος ἐν τῇ βαρυτάτῃ τοῦ χειμῶνος ὥρα θωπεύηται ὑπὸ τῆς προσπαίσεώς της αἴρας τῆς οὐρονίου ἀγάπης τῆς ἐκπορευομένης ἄνευ ὁρίων καὶ μέτρων ἐκ τοῦ ἐν τῇ φάτνῃ ἀνακλιθέντος καὶ αἰώνιος ἀγαπῶντος νέου παιδίου.

Καὶ ὄντως! Τὸ πενιχρὸν καὶ ταπεινὸν σπιλάιον τῆς ἰουδαϊκῆς πολίχνης, τῆς ἀθανάτου Βηθλεέμ, ἔνθα, ἵνα κατὰ τὸν ἕμνογράφον εἴπωμεν, ἔλαβεν ἀρχὴν «ὁ ἀπ' ἀρχῆς καὶ αἰεὶ ὢν», ἔνθα, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ θεολόγου Πατρός, εἶδε τὸ φῶς «τὸ αἰδιον Φῶς», ἔνθα τὸ μυστήριον τῆς ἀληθῶς σαρκωθείσης Ἀγάπης φανεροῦται ὑπὸ τὴν ὑπερβλητικωτέραν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν μορφήν, ἐν τῇ χριστιανικῇ τῶν αἰῶνων ἱστορίᾳ θὰ ἀποτελή εἰς τοὺς ἀπερράντους αἰῶνας παραστατικώτατον σύμβολον τοῦ τέλους τῆς συγκαταβάσεως «τοῦ τῷ ἁμαρτωλῷ γένει τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ συγκαταβαίνοντος Σωτήρος», συμβολικωτάτην ἀρχὴν τοῦ μοναδικοῦ βίου Ἐκείνου, Ὅστις κλίνας οὐρανοὺς κατήλθε πρὸς ἡμᾶς ἐκ φιλανθρωπίας, ἵνα ἀνιψώσῃ ἡμᾶς, ἵνα ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς, ἵνα μόνος ἀγαπήσῃ καὶ λυτρώσῃται ἡμᾶς.

Ὁ οὐράνιος ἀγγελικὸς ἕμνος «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» ἀντηχεῖ καὶ πάλιν ἀνὰ τὴν χριστιανικὴν γῆν. Τὸ θεῖον καὶ σωτήριον ἄγγελμα «ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ» χαρμοσύνως ἀναπέμπεται ἀνὰ τὰς ἐσχατίας τῆς ὑψηλίου, πλὴν ἐν μέσῳ ἀνθρωπότητος πολλαχῶς ἀγωνιώσης καὶ υποκαρδίως ποθοῦσης λύτρωσιν ἐκ τῶν πολλῶν δεινῶν της, καὶ τὸ μέγα, ξένον καὶ παράδοξον τοῦ Σαρκωθέντος μυστήριον ἀποκαλύπτεται. Φῶς ἐκ τοῦ αἰωνίου διὰ τοῦ νέου παιδίου ἄς φωτίξῃ τὰς ψυχὰς, χαρὰ ἀνεκλαλήτως μεγάλη ἄς πληροῖ τὰς καρδίας, διότι ἀληθῶς σήμερον ὁ Θεὸς αὐτὸς λαμβάνει τὴν ἡμετέραν πτωχὴν, ἀσθενῆ φύσιν, ἵνα θεώσῃ ἡμᾶς, καὶ συνδέσῃ μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἀγάπῃ Του, ἀγαπήσας ἡμᾶς ὅσον οὐδεὶς.

Ἄς φενακίζηται καὶ ἄς ἀρορητοποιῆ ὅσον καὶ ἐφ' ὅσον θέλει ἡ πεφυσιωμένη σοφία τοῦ κόσμου τούτου. Ἄς ἐπαναλαμβάνωσιν ἀδιακόπως καὶ εἰς βῆρος τῶν τοῦς μύθους τοῦ Κέλσου καὶ εἰ τινος ἄλλου αἰ νοσηροὶ διάνοιαι καὶ ἄς σταματῶσιν αὐταὶ πρὸς ὥραν σκεπτικὰ πρὸ τῶν διανοητικῶν στρεβλωμάτων τῶν ἐκπορευθέντων ἐκ τῶν μὴ φωτιζομένων ὑπὸ τοῦ ἀπλήτου φωτός τῆς Ἀνατολῆς γραφείων τῶν δυτικῶν ἱλιστῶν ἀνατροπέων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας, τοὺς «σωζομένους», θὰ φέρῃ ἔσασί ἡ μεγάλη τῶν Χριστουγέννων ἐορτὴ ἀδιαμφισβήτητον καὶ ἀδιαφιλονίκητον τὴν βεβαιότητα, ὅτι «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο», ὅτι «ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐφανερώθη ἐν σαρκί». Ἀναμφιβόλως δέ, ὅτι ἐκίνησεν ἑκατομμύρια προαπελθόντων χριστιανῶν ἀδελφῶν, ὅτι ὁδηγεῖ καὶ ἡμᾶς πρὸς τὸ παιδίον τῆς φάτνης, ὅτι οἶονεὶ βιάζει καὶ ἡμᾶς γονυστρεῖς πρὸς ἀληθῆ προσκύνησιν. ὅτι ἡ τῶν μάγων, τοῦτο εἶναι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ βεβαιότης ἢ ἰσχυρά, ἢ ἀσχετος πρὸς τὰς ἄλλως κτωμένας βεβαιότητας ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων, ἢ βαθέως ἐφοριζομένη ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ὅτι τὸ νέον παιδίον ἐν ὅλῃ τῇ πτωχείᾳ Του, ἐν τῇ συνόλῳ ταπεινώσει Του, εἶναι ὁ Θεός, ὁ ἀκατάλυτος καὶ αἰώ-

νιος Βασιλεὺς τοῦ σύμπαντος, ὁ ἐξ ἀπειράνδρου σαρκωθεὶς «Λίβετος» τῶν αἰῶνων καὶ τῶν γενεῶν.

Ἡ βεβαιότης αὕτη ζῆ ἀδιατάρακτος ἐν τῇ συνειδήσει τῆς πιστευσούσης χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν οὐδέποτε ἔλειψαν ἢ ὑπαρξῆς τῶν ἀντιχριστιανῶν ὀνειδιῶν, κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπαλήθευσιν τῶν περὶ Ἐκείνου προφητικῶν λόγων ὡς «τοῦ σημείου τοῦ ἀντιλεγόμενου καὶ τοῦ εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν κειμένου», πλὴν ὅμως πάντοτε καὶ ἐκ νέου ἀναφαίνεται ἰσχυροτέρα ἢ πνευματικὴ δύναμις τοῦ κατακτητοῦ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν. Οὐδέποτε ἐμαρροημέρευσεν ἢ πρὸς τὸν Σαρκωθέντα ἀπιστία, οὐδέποτε τελικῶς ἐθριαμβεύσεν ἢ αἰρέσεις, οὐδέποτε καίσχυσεν οὔτε καὶ θὰ ὑπερνηκίῃ τὸ ἐπ' ἐσχάτων ἀνακίψαν ἀντιχριστιανικὸν πνεῦμα· τούναντίον, πάντοτε—καὶ ἄς μαρτυρήσωσι περὶ τούτου αἱ ἱστορικὸι αἰῶνες—τὸ κήρυγμα τῆς πίστεως τοῦ Σαρκωθέντος Θεοῦ ἦντιλεὶ ἐκάστοτε καὶ νέας δυνάμεις. Ἐβροντοφώνησε μαρτυροῦν, ὅτι τὸ ἀληθές· μεγαλῶν ἐν τῇ πνευματικῇ προόδῳ ἀτόμων καὶ λαῶν, ἢ ὑπὲρ νοῦν εἰρήνῃ τῆς ψυχῆς ἐν τῷ ἐμπεδομοχθῶ ἐπιγεῖφ ἁγῶνι τῆς ζωῆς, ἠρτηνται μόνον ἀπὸ τὴν ἀδιάσειστον πίστιν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῆς ἐνώσεως τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως, τοῦ ἀνηκούστου καὶ θαυμασιωτάτου μυστηρίου τοῦ γενομένου ἀνθρώπου Θεοῦ, ἵνα Θεὸν ἀπεργάσῃται τὸν ἀνθρώπον.

Ἄλλ' ἐὰν τοῦτο ἀπετέλεσε τὴν σιγηλῶς μαρτυρηθεῖσαν ἀλήθειαν, ὅμως δὲν παραμένει ἀδιαπίστωτον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διαρκῆς, μόνιμος καὶ ολοκληρωτικὴ διεόδουσις εἰς τὸ ἀποκαταλυθῆν μυστηρίου τῆς ἐξ ἀγάπης καὶ μόνον ταύτης θείας βοιλής, ὅτι ἡ πλήρης καὶ τελεία ἀφοσίωσις τῶν καρδιῶν εἰς τὸν οὐράνιον Λυτρωτὴν δὲν ὑπῆρξαν εἰμὴ τὸ τιμαλφέστατον κτῆμα τοῦ «μικροῦ ποιμνίου». Ἀλλὰ συγχρόνως ὑψηλοτάτη καὶ κρατεῖ καὶ δεσπόζει ἡ χριστιανικὴ ἰδέα μετ' ἀκαταβλήτου δυνάμεως ἐν τῇ συνόλῳ πνευματικῇ κληρονομίᾳ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Καὶ ἐτι πλέον! Ἡ περιοχομένη ἐν τῇ χριστιανικῇ βεβαιότητι ὑψίστη ἀντίληψις περὶ τῆς ἀληθοῦς οὐσίας καὶ τοῦ πραγματικοῦ νοήματος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὑψηλοτέρα πάσης ἄλλως πως θεωριολογηθείσης, ἢ ἐμφάνισις τῆς ἀντιλήψεως ταύτης οὐχὶ ὡς ἀπλῶς ἀνεπίκτου ἰδεώδους, ἀλλ' ὡς ἐν τῇ ἱστορίᾳ καταδειχθείσης ἤδη ἐν τῷ ἐνανθρωπήσαντι Θεῷ πραγματικότητος, δὲν σημαίνουσι καὶ δὲν μαρτυροῦσιν ἄλλο τι, ἢ ὅτι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν θὰ εἶναι μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς εἰμὴ κοινὴ διδασκαλὸς τῆς νίκης τῆς χριστιανικῆς ἰδέας, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἱστορία τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς βασιλείας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄς ζῆ λοιπὸν πρὸς σωτηρίαν μας, πρὸς καλλιτέρευσιν καὶ ὁδοποίησιν τῶν ψυχῶν μας ἢ βεβαιότης αὕτη τῆς πίστεώς μας ἐπὶ τὸν γεννώμενον Λυτρωτὴν μας ὡς ταύτην ἀπηργάσθησαν οἱ χριστιανικοὶ αἰῶνες. Ἡ βεβαιότης τοῦ γεγονότος τῆς ἐνανθρωπήσεως θὰ μένη ἄνευ διαδοχῆς ἀλήθεια, ἢ μόνη ἀλήθεια. ἢ ἐφοριζομένη ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀλληλοδιαδεχομένων ἐν τῇ εἰς Χριστὸν πίστει καὶ ἀφοσίωσιν ἀνθρώπων

γενεῶν. Εἶναι ἢ πολυτιμότερα ἀκίβδηλος κληρονομία τῶν πατέρων· ἀλλ' ἔτι πλέον, ἢ ἀλήθεια, ἥτις εἰς ὄσους ὄντως ἐγγώρισαν καὶ ἔζησαν ἐν ταύτῃ, εἰς ὄσους μαθητεύουσιν εἰς τὸ σχολεῖον Ἐκείνου, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος, ἵνα γένηται καὶ ἡ εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας «τὸ Φῶς, ἢ Ὁδὸς καὶ ἡ Ζωή», παρέρχει τὴν ἀδαμαντίνην βίαν τῆς θεωρίας περὶ τοῦ ἡγίου καὶ ὁρθοῦ νοήματος τοῦ κόσμου καὶ τῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς. Εἶναι κατὰ βᾶθος οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ πίστις ἢ ἐνσυνείδητος καὶ ζωσα πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ἄς φωτίζη ἢ πίστις αὐτῆς τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ ἄς ζῆ ἐν τῇ αὐτῇ δυνάμει, μεθ' ἧς καὶ ἐν ταῖς ὁμολογίαις τῶν πεφωτισμένων τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος διδασκάλων μας. Εἶθε νὰ ἀποκορυφῶται ἢ πίστις αὐτῆ καὶ ἐν τῇ πεζότῃ τῶν συγχρόνων ἡμερῶν, ὅτε, κοίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, διαιρέσεις καὶ μίση, ἔχθραι καὶ φανατισμοὶ καὶ ἄλλη ἀντιχριστιανικότης σείουσι καὶ ἀπειλοῦσι πλείστας χριστιανικὰς καρδίας, εἰς τὴν ἐνσυνείδητον ἀποδοχὴν τῆς θείας ἀληθείας, ὅτι «οὕτως ἠγάπητεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Εἶθε ὁμοίως ἀγάπη νὰ θερμαίνῃ καὶ τὰς χριστιανικὰς ψυχάς, ἵνα ὡσιν αὐταὶ οὕτω γεγεννημένα ἐκ τοῦ ἔξ ἀγάπης καὶ μόνον ταύτης διὰ τὸν ἄθρονον γεννηθέντος Θεοῦ καὶ Λυτροῦ τοῦ ἡμῶν. Ἐγεννήθη, εἶπεν ὁ ἅγιος Ὁμολογητής, ἵνα ἡμεῖς ἀγαπῶντες καὶ ἀπὸ τῶν ταπεινῶν ἀνυψούμενοι ἦδῃ καὶ νῦν εἰς οὐρανούς ἀνατρέχωμεν.

I. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΠΕΡΙ ΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Δ'.

Ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον, εἰς τὸ προηγούμενόν μας ἄρθρον περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου τοῦ Μπούμαουθ, νὰ παραθέσωμεν ἐν σχετικῇ λεπτομερείᾳ τὰς εἰρηνοφίλους γνώμας τοῦ Γ. Λάνσμπουρου, τέως ἀρχηγοῦ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐργατικοῦ κόμματος. Τοῦτο δὲ διὰ νὰ καταφανῆ ἢ σταθερότης μεθ' ἧς ἔχεται τῶν χριστιανικῶν του πεποιθήσεων ὁ μέγας οὗτος Ἀγγλος καὶ μέγας χρυσιανός. Ὁ Λάνσμπουρου πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι τότε μόνον θὰ ἐκλείψωσιν αἱ πόλεμοι καὶ οἱ ἀλληλοσπαργμοὶ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ὅταν τὰ ἐδὴ διὰ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν ἀποφασίσουν νὰ θέσουν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀρχόντος τῆς Εἰρήνης, τοῦ Σωτήρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐχει τὴν πεποιθήσιν, ἐξ αὐτῆς τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἀνιῶν τὰ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματά του, ὅτι πάντοτε ἀποδεικνύονται ἀληθεῖς οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «πάντες οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται». Τὰς πεποιθήσεις του δὲ ταύτας δὲν ἐδίστασεν ἐν τῷ παρελθόντι νὰ διακηρῖξῃ ἀπὸ τῆς ἐπισήμου θέσεώς του ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, καὶ χάριν αὐτῶν πρό τινων ἐβδομάδων υπέρβαλλε τὴν παρουσίαν του ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος, ὅπερ ἀναγκασθὲν ν' ἀποδεχθῆ αὐτὴν μετ' ἐλευφημῶν καὶ ὕμνων καὶ χειροκροτημῶν

των ζωηρῶν ἀπεχωρίσθη τοῦ ἰδεολόγου ἀρχηγοῦ του. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπὸ πολλῶν ψέγεται ὡς οὐτοπιστής. Οὗτος μ' ὅλα ταῦτα πιστῶς ἐμμένει εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς του, ζῆ αὐτάς καὶ διαπνεύεται ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ ἀνθρωπότης τάχιον ἢ βραδίων θὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἐσταυρωμένου· Αὐτὰ δὲ τὰ πράγματα μαρτυροῦν τρανώτατα ὅτι δὲν πυκτεῖται ὡς ἄρα δέρον· χιλιάδες ἤδη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑπὸ τὴν γοητείαν τῆς ἐπιβλητικότητος τοῦ ἀδαμαντίνου χριστιανικοῦ του χαρακτήρος ἔλαβον ἐπίσημον ἀπόφασιν ν' ἀντισταθοῦν εἰς κάθε πόλεμον. Εἰς τὰς εἰρηνοφίλους προσπαθείας του ὁ Λάνσμπουρου ὑποβοηθεῖται ὑπὸ ἐμπνευσμένου καὶ πλήρους αὐτοθυσίας κληρικοῦ, τοῦ περιφήμου Κανονικοῦ Σιέπαρδ, ὅστις ὁμίλησεν ἐν τῷ Συνεδρίῳ μετ' ἐκεῖνον. Ὁ Κανονικὸς Σιέπαρδ, ὁ ἄλλοτε ὡς βικᾶριος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου ἐλκῶν χιλιάδας λαοῦ πάσης ἀξέως καὶ κλήσεως, ὁ μετὰ ταῦτα Δεκάριος τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ Καντερβουρίας καὶ νῦν Κανονικὸς τοῦ Ἁγ. Παύλου τοῦ Λονδίνου, εἶναι προσωπικότης ἐκκλησιαστικῆ μοναδικῆ. Μὲ πεποιθήσεις βαθεῖας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποστολὴν του ὡς κληρικοῦ, μὲ ἀγάπην ἀπέραντον πρὸς τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δυστυχίαν καὶ μὲ τὴν πίστιν ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νὰ εὐρίσκῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν τῇ καθημερινῇ ζωῇ παντὸς χριστιανοῦ, ἐδημιούργησε δεκάδας χιλιάδων θαυμαστῶν καὶ ἀκολουθῶν. Ὅταν ὁμίλῃ, ἅπαντες ἀκούουν μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας· γνωρίζουν ὅτι πιστεύει ἀπολύτως εἰς ὅ,τι λέγει, καὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα του. Ὅταν ποιῆται ἐκκλησίαν ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, αἱ ἐπιταγαὶ συρρέουν πανταχόθεν εἰς τὰς χεῖράς του· ὅλοι εἶναι πεπεισμένοι ὅτι ὁ Δέκ. Σιέπαρδ θὰ διαθέσῃ κατὰ τρόπον ἄριστον αὐτάς. Καὶ ὅταν κηρύττῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐπικράτησιν αὐτῆς μετὰ τῶν αἰσῶν, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν παντὸς χριστιανοῦ ὅπως ἀναλάβῃ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς διὰ τῆς καταδίκης τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ πάσης συρράξεως, ὁ κόσμος πιστεύει, ὅτι, ἐφόσον ὁ Σιέπαρδ, ὁ ἐνθουσιώδης τοῦ Κυρίου ὁπαδός, τὸ διαβ. β. μοῦ, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη. Διὰ τοῦτο δ' ἀκριβῶς ὅταν πρό τινων μηνῶν προσεκάλεσε τοὺς Ἀγγλοὺς χριστιανούς νὰ δηλώσωσιν ἐπισήμως ὅτι καταδικάζουν πάντα πόλεμον, καὶ ὁρκίζονται νὰ μὴ μετάσχωσιν ἐν περιπτώσει ἐκρήξεως τοιούτου, 250 χιλιάδες ἀπαντήσεις καταφατικαὶ ἐλήφθησαν ἐν βραχυτάτῳ ὑπ' αὐτοῦ. Αὐτοῦ ἢ φωνὴ ἠκούσθη καὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Μπουμαούθ ἐπὶ τοῦ προσφίλου; του θέματος, τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. «Ὁ ἀνθρώπος, εἶπεν, ὅστις ἀποκηρύττει τὸν πόλεμον μὲ τινὰς ἐπιφυλάξεις, ὁμοιάζει τὸν μέθυσον, ὅστις ἀποφασίζει νὰ ἀποκηρύξῃ τὸ πιότον μὲ τινὰς ἐπιφυλάξεις. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πάθος του. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐθνῶν ἀναλαβόντες παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτῶν ἐντολὴν ὀρθὴν ὅπως ἀποσοβῆσιν πάντα πόλεμον, καθόσον ἐπανάληψις τοιούτου θὰ ἐσήμεναι τὸ τέλος τοῦ πολιτισμοῦ, πυρετωδῶς ἐργάζονται δημιουργοῦντες στρατιάς, στόλους

θαλασσίους, σιόλους εναερίους σκοτίζοντας τὸν ἥλιον. βόμβας καὶ παντὸς εἶδους θανατηφόρα ὄπλα. Ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσῃ τὴν εἰρήνην, ἣτις στηρίζεται ἐπὶ τοιούτων θεμελιῶν! Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ τελευταία κατὰ τοῦ πολέμου κήρυξις εἶναι ὁ πόλεμος· τοῦναντίον, πιστεύω ὅτι τοιαύτη εἶναι ὁ Θεός. Κατὰ τὴν κρίσιν μου, ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀποκηρῦξῃ πάντα πόλεμον καὶ νὰ εἴπῃ ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ, ὅτι, ἐφόσον ὁ πόλεμος δὲν εἶναι μόνον μάταιος καὶ κτηνώδης, ἀλλὰ καὶ σατανικός, ὅσοι ἐπιμένουν εἰς αὐτὸν ἀντιτίθενται ἀμέσως εἰς τὴν θείαν βουλήν. Ἐφόσον δὲ ὁ πόλεμος θεωρεῖται ὡς κάτι ἐνδεχόμενον, ἐφόσον γίνεται ἀποδεκτὸν ὅτι εἶναι δυνατὸν ποτε νὰ καταφύγωμεν, χάριν δῆθεν τῆς εἰρήνης, εἰς τὸν φόνον τοῦ πλησίον μας, πάντοτε θὰ παραμένῃ ὁ πειρασμὸς ὅπως τοῦτον ἐπισείωμεν ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης. Ἡ εἰρηνοφιλία μου ἀρχεται καὶ περατοῦται μετὰ τὴν ἀσάλευτον πεποίθησιν ὅτι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ ἐν οὐδέμιᾳ περιπλάσσει, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μοι ἐπιτρέπει νὰ γίνω φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀποτάσσομαι, ὅθεν, τῷ πολέμῳ καὶ πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, νῦν καὶ πάντοτε καὶ οὐδέποτε θὰ λάβω μέρος εἰς τοιοῦτον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τοῦ Θεοῦ βοηθοῦντος».

Ἀποφεύγοντες ὅπως καταχρασθῶμεν τῆς φιλοξενίας τῆς φίλης «Ἐκκλησίας» τερματίζομεν ἐνταῦθα τὰ ὀλίγα, ἅτινα ἐξεθέσαμεν περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐκκλησιαστικοῦ συνεδρίου. Δι' ὅσων ἵπομεν ἠθελήσαμεν νὰ δείξωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πόσην ζωὴν καὶ δραῖον περικλείει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας, καὶ πόση πνευματικότης διακρίνει κληρὸν καὶ πιστεύοντα λαόν. Τὰ δύο τελευταῖα σημεῖα ἐξῆραν ἐν κυρῷ ἄρθρῳ τῆ 12ῃ Ὀκτωβρίου οἱ Λονδίνειοι «Ταίμς», οἵτινες μεταξὺ ἄλλων ἐσημείωσαν καὶ τὰ ἐξῆ: ὡς πρὸς τὸ Συνέδριον καὶ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον διαδραματίζει ὁ θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀγγλίᾳ. «Τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον τοῦ συνεδρίου κατὰ πολὺν ὑπερέβαινε τοὺς κληρικούς τοὺς μετασφόντος τούτου. Ἦτο δὲ ἀξιοσημείωτος ἡ πληθώρα σχετικῶς τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων τῶν παρακολουθησάντων τὰς ἐργασίας του. Τρεῖς τῆς ἡμέρας ἡ εὐρυτάτη αἴθουσα ἐπληροῦτο πλήθους, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε τὸ θλιβερὸν ὕψος προσώπων ἐκπληρούντων ἀπλῶς εὐσεβὲς καθήκον, αὐτὲ ἐπεδείκνυε τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται συνήθως ἄνθρωποι μεταβαίνοντες διὰ τινος ἡμέρας εἰς παραθαλασσίαν πόλιν διὰ νὰ ἀκούσουν μερικὸς ὥραίους λόγους. Ἄλλως τε ὅτι ἤκουσαν ἐλαχίστην ῥητορικὴν ἐπιδεικτικότητα περιεῖχε. Ἀνεγνώσθησαν πρὸς αὐτοὺς πραγματεῖα σοβαρὰ καὶ ἐμπεριστατωμένα ἐπὶ θεμελιωδῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀνάγκην, πρὸς σαφῆ κατανόησιν, προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀκροτηρίου. Καὶ ἡ προσοχὴ δλόψυχος ἐδόθη εἰς τοὺς ὁμιλητάς. Οἱ τελευταῖοι εἶχον ἀπέναντι αὐτῶν ἀκροατήριον πλήρες ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας πρὸς αὐτοὺς, συνάθροισιν ἀνθρώπων ἐχόντων συναίσθησιν βαθεῖαν τῶν ὑποχρεώσεων των ὡς χριστιανῶν καὶ τέκνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιζητούντων βοήθειαν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα συνεπείγονται

αἱ ὑποχρεώσεις οὗται.. Ἦδη αὐξάνει ἡ πεποίθησις ὅτι αἱ πολιτικαὶ ἐνέργειαι ὀφείλουσι νὰ στηρίζονται ἐπὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, εἰς τὴν πεποίθησιν δὲ ταύτην ὀφείλεται καὶ ἡ ὑπαρξίς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Πλὴν αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ προώρισται νὰ εἶναι ἀνεπαρκεῖς καὶ ἐλαττωματικαὶ ἐφόσον δὲν συνδέονται μετὰ πεποιθήσεων θρησκευτικῶν. Ἡ θρησκευτικὴ ὄθεν πίστις ὀφείλει νὰ δεσπώσῃ καὶ τῆς Πολιτείας. Ὁ χαρακτήρ τῆς Πολιτείας ἐξαρτᾶται τελειωτικῶς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ χαρακτήρος τῶν πολιτῶν αὐτῶν, οἱ δὲ χαρακτήρες τῶν πολιτῶν ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ βαθμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀλήθεια καὶ αἱ ἀξιώσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐμπνέονται εἰς αὐτοὺς. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἂν ἐπιθυμῇ νὰ προσφέρῃ ἀρίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Πολιτείαν, ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία νὰ στραφῇ μετ' ἐνεργείας ἰσχυρᾶς. Ὑπάρχουν δὲ εὐδοκίως σημεῖα ὅτι τοῦτο γίνεται μετ' αὐξήσεως βαθμίδων δυναμείως ὑπὸ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων Χριστιανικῶν σωματείων τῆς χώρας ταύτης. Οὐχὶ δὲ ὀλιγώτερον παρήγορα εἶναι τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι ἡ κοινωνία καθίσταται πρόθυμος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὅπως ὑποδεχθῇ τὸ κήρυγμα τῆς πνευματικότητος, διαρῆ ἡ Ἐκκλησία προσφέρει, καὶ ὅτι μετὰ μακρὰν περιόδον δυσκολίας, ἡ χριστιανικὴ πίστις θὰ ἐπιβληθῇ καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς τῶν πολιτῶν μας. Τὸ Ἐκκλησιαστικόν, συνεπῶς, συνέδριον τοῦ 1935 ὀφείλει νὰ χαρακτηθῇ ὄχι μόνον ὡς σημεῖωσαν τὴν ἀναζωογόνησιν θεσμοῦ χρησιμωτάτου, ἀλλὰ καὶ ἔτι πλεῖον, ὡς ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ἡ Ἐκκλησία σαφέστερον ἀντιλαμβάνεται τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ τὸ ἐπιδιώξῃ μετ' ἐλπίδος καὶ θάρρους».

Λονδίνον, Νοέμβριος, 1935.

† Ο Μ. ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

[3]

3. Αἱ πρὸς ἔνωσιν ἀπόπειραι.

Πρὸς ἔνωσιν ἐγένοντο πλείσται ἀπόπειραι, ἡ τελευταία δὲ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου λέξις ἀκόμη καὶ σήμερον ἴσως δὲν ἔχει λεχθῆ. Τὸ ἀδύνατον σημεῖον πασῶν τῶν πρὸς ἔνωσιν ἀποπειρῶν ἔγκειται ἐν τῇ στενῇ αὐτῶν συναφείᾳ μετὰ τῶν πολιτικῶν ἐλατηρίων. Πρέπει ὅμως αἱ ἀπόπειραι πρὸς ἔνωσιν νὰ ἐξετασθῶσιν ἐπίσης ἰδιαιτέρως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, δηλαδὴ, γνωρίζει, ὅτι εἶναι ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία, ἡ διαφυλάττουσα τὰ ἀρχαῖα δόγματα καὶ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις¹. Εἶναι ἡ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐν ἀντι-

1. Ἐνταῦθα ὁ κ. Seeberg εἶπε χαρακτηριστικῶς, ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας μὲς εἰς ἐπαφὴν ἐρχόμενοι ἠδύναντο νὰ τὴν θεωρῶσιν ὡς Ἐκκλησίαν πτωχὴν καὶ ἀσήμενον, ἡ μετὰ τῆς ὁποίας ἔνωσις εἶναι εὐκολοκατόρθωτος. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, εἶπεν, ἔχει συνείδησιν τῆς ἐσωτερικῆς τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀρχαιότητός της, παράγοντα, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς τῶν μετ' αὐτῆς εἰς ἐπαφὴν ἐρχόμενων πρέπει νὰ παραβλέπῃ (Γ. Κ.).

θέσει πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν, ἢ ὁποία παρεδέχθη νεωτερισμοῦς, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσιν ἐμπόδιον πρὸς ἔνωσιν. Ἄλλο ἐμπόδιον εἶνε ἡ χρησιμοποίησις τῆς λατινικῆς γλώττης ἐν τῇ λατρείᾳ. Ἡ ἀνύψωσις ἐπίσης τοῦ ἀλαθίτου τοῦ Πάπα εἰς δόγμα κατὰ τὸ 1870 εἶναι ἀντικρὸς ἀντίθετος πρὸς τὴν ὁρθόδοξον βᾶσιν περὶ ἀλαθίτου. Ἀκόμη ἡ πρὸς Ἐκκλησίας ἰδέα κατὰ τὴν ὁρθόδοξον ἀπομὴν εἶναι βασικῶς διάφορος τῆς καθολικῆς. Καθ' ὅτι, κατὰ τὴν ὁρθόδοξον ἀντίληψιν, δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτον κριτήριον τῆς ἀληθείας ἄλλο ἐκτὸς τῆς αὐτομαρτυρίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα μαρτυρεῖ περὶ ἑαυτοῦ, περὶ τῆς παρουσίας Του καὶ περὶ τῆς δυνάμεώς Του, ἢ δὲ ζωὴ Του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν ὁρθόδοξον ἀντίληψιν, τὸ κριτήριον τῆς ἀληθείας. Τοιοῦτοτρόπως τὸ κριτήριον τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι τυπικὴ τις νομικὴ αὐθεντία, ἀλλ' αὐτὴ ἡ αὐτομαρτυρία τοῦ ζῶντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἁγίου Πνεύματος. Δὲν ὑπάρχει νομικὴ (juristisch) κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Ἡ Ἐκκλησία ὡς σύνολον εἶναι ἀλάθητος. Ἄσαν χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ ὅτι ὁ ΚΠόλεως Γρηγόριος ὁ Σ' σθεμνῶς ἠξίωσε προσοχῆς τὴν γραπτὴν πρόσκλησιν τοῦ Πάπα Πίου τοῦ ΙΧ προσκαλοῦντος εἰς Σύνοδον πρὸς ἔνωσιν. Καὶ ὅταν ὁ Λέων ὁ XIII τῷ 1894 προσεκάλεσε τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν διὰ μᾶς ἐγκυκλίου νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ρώμης, τότε ὁ ΚΠόλεως Ἀνθιμος ἀπήντησεν ἐπίσης δι' ἐγκυκλίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπεδείκνυε πάσας τὰς καινοτομίας καὶ παρεκκλίσεις τῆς Ρωμ. Ἐκκλησίας ἐν τῷ δόγματι καὶ τῇ λατρείᾳ. Καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξῆτει ἀπὸ τὸν Πάπαν νὰ ἀποβάλλῃ πάσας τὰς ὑποδεικνυόμενας καινοτομίας καὶ νὰ ὀδηγήσῃ καὶ πάλιν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἀρχαῖον δόγμα καὶ τὸν ἀρχαῖον κανόνα. Τότε θὰ ἦτο ὁ δρόμος τῆς ἐνώσεως ἐλεύθερος!

Παρὰ ταῦτα, ὁ πρὸς ἔνωσιν ζήλος τῆς Ρωμ. Ἐκκλησίας ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ μέγας.

Μεγάλως προπαρασκευάζεται σήμερον ἡ Ρωμ. Ἐκκλησία εἰς τὴν ΒΑ Ἐυρώπην καὶ Πολωνίαν, ὅπως ἔχῃ ἐτοιμοὺς δυνάμεις, ἵνα ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ πραγματοποιήσῃ τὴν κατάκτησιν τῆς Ρωσσίας. Ἐπίσης μία τόσον ἀπλή ἐνέργεια, ὅπως ἡ ὑπὲρ τῶν πεινῶντων παιδιῶν τῆς Ρωσσίας ἐνέργεια τοῦ Πάπα, ἡ ἴδρυσις τῆς ἐν Γενεύῃ ἐδρευούσης ἐπιτροπῆς Pro Deo, ἢ ὁποία ἔχει τὸν καρδινάλιον Initzer ἐπὶ κεφαλῆς, — ταῦτα προέρχονται ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῆς Ρώμης νὰ ἐπωφεληθῇ πάσης περιστάσεως, ἢ ὁποία βοηθεῖ τὴν ἔνωσιν. Ἀλλὰ ἡ μετὰ τῆς Ρώμης ἔνωσις εἶνε πάντοτε ὅπως ἡ ἔνωσις μεθ' ἐνὸς λέοντος. Αἱ μόναι ὑποχωρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ρώμη εἶναι πρόθυμος, εἶναι ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Οὕτω, ὅτε ὁ Πίος ὁ XI μετέσχεν ἐπισήμως εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς ἐν Νικίᾳ Συνόδου, ἐλειτούργησε κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τύπον, ὁ ἴδιος δὲ προγραμματικῶς ἐδήλωσε: «πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν τὰς ἀντιλήψεις μας, τὰς ὁποίας εἶχεν προηγουμένως, περὶ τοῦ δόγματος καὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ σπουδαιότερα δυσκολία ἐνώσεως Ἀνατολικῆς

καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἔγκειται ἐν τῇ διαρθρώσει τῆς πρώτης, διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κατὰ βᾶσιν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐθνικᾶς (Κρατικᾶς) Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι μεταβάλλονται ἀναλόγως τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν. Εἶναι, ἐπομένως, λίαν ἀμφίβολον ἂν εἶναι δυνατὴ ἡ ἔνωσις τῶν ἐθνικῶν τούτων Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς Δυτικῆς, ἢ τις εἶναι διεθνῆς. Αὐτὴ ἐν τῇ Ὁρθ. Ἀνατ. Ἐκκλησίᾳ ἔθνος καὶ Ἐκκλησία εἶναι τὸ αὐτὸ. Μεταβολαὶ εἰς τὸ δόγμα ἢ τὴν λατρείαν φαίνονται ὡς ἐθνικαὶ ἀπεμπολήσεις. Ἡ θρησκεία ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲν εἶναι ἀτμικὴ ὑπόθεσις, εἶναι μᾶλλον ἐθνικὴ, θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ φυλετικὴ ὑπόθεσις. Καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὑπῆρξε πάντοτε ἐθνικὴ Ἐκκλησία, ὅπερ εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἰτελων τιμῆς, τοὺς ὁποίους κατέχει.

4. Σχέσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Προτεσταντισμὸν.

Αἱ σχέσεις αὗται ἔχουσι λίαν βαθείας ρίζας καὶ εἶναι περισσότερον ἐνδιαφέρουσαι παρ' ὅσον νομίζει τις. Ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὰ πράγματα δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀμφοτέραι αἱ Ἐκκλησίαι αὗται ἐνοῦνται διὰ τῆς αὐτῆς στάσεως, τὴν ὁποίαν τηροῦσιν ἔναντι τοῦ Πάπα τοῦ ὁποίου τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν ἀρνοῦνται νὰ ἀναγνωρίσωσιν. Ἐκτὸς τούτου ὅμως συνδέονται ἐπίσης διὰ τῆς κοινῆς περὶ ἱστορίας ἀντιλήψεως. Ἀμφοτέραι δηλ. αἱ Ἐκκλησίαι, ἐκάστη βεβαίως τὸ ἔχει ἐκφράσει κατ' ἴδιον τρόπον, θεωροῦσι τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἐκπεσοῦσαν. Ἀμφοτέραι ἐπίσης αἱ Ἐκκλησίαι τρέφουσιν ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τοὺς πρώτους πέντε αἰῶνας τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνοῦνται, ἐπομένως, ἂν καὶ ἐν διαφόρῳ ἐννοίᾳ, ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς παραδόσεως, δηλ. ἐν τῷ βαθυτάτῳ σεβασμῷ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πέντε πρώτων αἰῶνων. Τέλος, συνδέονται ἡ Ἀνατολικὴ μετὰ τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ τονισμῷ καὶ τῇ ἀντιλήψει τῆς ἐνανθρωπήσεως, ἂν καὶ ἐν τῇ διατυπώσει ἐμφανίζονται διαφοραί.

Αἱ πρακτικαὶ διαφοραὶ τῆς Προτεσταντικῆς πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κεῖνται πρὸ παντὸς ἐν τῷ ἐκκλ. πεδίῳ. Ἡ Προτεσταντικὴ δηλ. Ἐκκλησία στερεῖται ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἢ μᾶλλον ἡ ἀποστολικὴ τῆς διαδοχῆς στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀπλοῦκῶν μυστικιστῶν τοῦ μεσαίωνος, τῶν «μαρτύρων τῆς ἀληθείας» ἐν τοῖς χαλεποῖς καιροῖς τῆς ἐκπτώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελίου.

Χαίρομεν διότι μερικοὶ ὁρθόδοξοι θεολόγοι σπουδάζουσιν ἐν Γερμανίᾳ κυρίως οὗτοι εἶναι Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ἐμπνέονται ἀπὸ τῆς διαμαρτυρομένης Θεολογίας. Ὅπως ὁ Schleiermacher, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Harnack ἐξήσκησαν ἐπιρροὴν ἐν Ἀθήναις. Τοῦ τελευταίου οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ του διοργάνωσαν ὁραίαν ἐροτήν. Ἀλλὰ πρόκειναι νὰ εἴμεθα ἀπολύτως σαφεῖς: Οἱ Ὁρθόδοξοι, παρ' ὅλα ταῦτα, βλέπουσιν ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ ἀχαλίνωτον καὶ ἀναρχικὸν ἀτομικισμὸν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀντιτάσσουσι τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν καὶ τὴν ἀποστολικὴν καθαρότητα. Οἱ ὁρθόδοξοι βλέπουσιν ἐν τέλει ἡμᾶς κυρίως ὡς ἀχαλινώτους ἀτομικιστάς, ἢ λατρείαν ἡμῶν

φαίνεται εἰς αὐτοὺς πτωχὴ καὶ ξένη καὶ ἐν τῷ δόγματι ἡμῶν κατηγοροῦσιν ἰδιαιτέρως τὴν περὶ ἀπολύτου προορισμοῦ διδασκαλίαν, ἣ ὅποια ἀποκλείει τὰ καλὰ ἔργα*.

* Σ. Ε. Δὲν εἶνε τόσον ἐλαφραὶ αἱ πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους διαφοραὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς φαίνεται δεχόμενος ὁ Καθηγητὴς κ. Seeberg, διότι παραθερεῖ ἐνταῦθα τὰς μεγάλας δογματικὰς διαφοράς. Οὐδ' εἶνε ἀκριβὲς ὅτι οἱ εἰς τὰς προτεσταντικὰς Σχολὰς τῶν γερμανικῶν Πανεπιστημίων σπουδάζοντες ὀρθόδοξοι «ἐμπνέονται» ἢ «ἐπηρεάζονται» ὑπὸ τῆς διαμαρτυρομένης θεολογίας. Τοὺς μεγάλους θεολόγους διδασκάλους τῶν τιμῶν ὡς παρασχόντας σπουδαίας θηρησίας εἰς τὴν ἐν γένει θεολογικὴν ἐπιστήμην, αὐτῆς δὲ τῆς εὐλαβοῦς τιμῆς ἐνδειξί; εἶνε ἑορτασμοὶ παρ' ἡμῖν ὅποιοις ὁ διὰ τὸν Harnack, χωρὶς ὁμως οὗτοι νὰ σημαίνουν καὶ ἀλλοίωσιν τῶν ὀρθοδόξων τῶν πεποιθήσεων ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς διαμαρτυρομένης θεολογίας.

ΤΑ ΕΝ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἐν Κάρλοβιτς, τῇ ἔδρᾳ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας καὶ τοῦ ὑπὸ Σεβ. Μητροπολίτην τέως Κιέβου Ἀντώνιον γνωστοῦ συμβουλίου ῥώσων ἀρχιερέων, ὑπερῶς ἐμφανίζει ἑαυτὸ ὡς ἱερὰν Σύνοδον διοικοῦσαν τὴν ὑπερόριον ὀρθόδοξον ῥωσικὴν διασποράν, ἐσημειώθη κίνησις τις μεταξὺ τῶν ὑπερορίων ῥώσων ἱεραρχῶν, ἰδιαζούσης προσοχῆς ἀξία.

Ὡς εἶνε γνωστόν, ἀπ' ἧς μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπαναστάσεως τῶν ῥώσων μπολσεβίκων πληθὺς ῥώσων, ἐν οἷς καὶ ἱκανοὶ ἀρχιερεῖς, ἔσπευσαν νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἔξωτερόν, εἰς τὰς τάξεις τῶν προσφύγων τούτων ἐγεννήθη τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεώς των, ὅπερ ἐπὶ τέλος ἐνομίσθη λυθὲν διὰ τῆς ἐν Κάρλοβιτς, ἀδείας καὶ ἀνοχῆς τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὁργανώσεως «ἱεραῶν συνόδου» τῶν ῥώσων ἀρχιερέων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀντωνίου, εἰς τὸν ὅποιον μάλιστα βραδύτερον ἀπενεμήθη ὑπ' αὐτῆς ὁ τίτλος «Μακαριώτατος». Δὲν ἔβραδυναν ὁμως μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν τούτων νὰ προκύψωσι ριζικαὶ διχοστασίαι, ἀγαθοῦσαι εἰς τὴν ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας τῆς «συνόδου» ταύτης ἀπόσχισιν τοῦ ποιμαίνοντος τὸ ἐν Ἀμερικῇ ῥωσικὸν ποίμνιον μακαρίτου νῦν Μητροπολίτου Πλάτωνος καὶ τοῦ ἐμπειστευμένου τὴν διαποίμανσιν τῶν ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ῥώσων Μητροπολίτου Εὐλόγιου, ὅστις, μικρὸν βραδύτερον, ζητήσας τὴν προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κων)τόλεως προσωρινῶς Ἐξαρχος αὐτοῦ διὰ τὴν ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ὀρθόδοξον ῥωσικὴν διασποράν. Καὶ ἐγένοντο μὲν ἔκτοτε ἀτόπειραί τινες πρὸς τεματισμὸν τῆς διασπάσεως ταύτης, ἵτις ἐσφοδρύνθη καὶ διὰ ποινῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπὶ τῶν «ἀποσχισθέντων», ἀλλ' εἰς οὐδὲν κατέληξαν αἱ ἐκάστοτε συναντήσεις καὶ συνεννοήσεις. Ἡ περὶ ἧς δὲ ὁ λόγος ἐν τῷ παρόντι σημειώματι ἐν Κάρλοβιτς κίνησις τοῦ Ὀκτωβρίου ἐμφανίζεται ὡς ἡ τε-

λευταία ἀτόπειρα συμβιβασμοῦ τῶν διίσταμένων.

Ἐκ τῶν ὑπ' ἄψιν ἡμῶν αὐθεντικῶν στοιχείων προκύπτει ὅτι, εἴτε τῇ μεσολαβήσει παραγόντων τοῦ ῥωσικοῦ ποίμνιου τῶν διίσταμένων πρὸς ἀλλήλας παρατάξεων, εἴτε καὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Σερβίας Βαρνάβας ἐπενέβη αὐτοπροσώπως εἰς τελευταίαν ἀτόπειραν συμβιβασμοῦ, οὕτω δὲ τῇ προσκλήσει αὐτοῦ ἀφίκοντο εἰς Κάρλοβιτς ὁ ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ῥώσων Ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος, ὁ ἀντιπροσωπεύων τοὺς ἐν τῇ Ἄψῃ Ἀνατολῇ ὀρθοδόξους ῥώσους ἐπίσκοπος Χαρμλὶν Δημήτριος καὶ ὁ πρωτοεράρχης τῶν ἐν τῇ Βορείῃ Ἀμερικῇ καὶ τῇ Καναδῇ ῥωσικῶν παροικῶν Μητροπολίτης Θεόφιλος. Οὗτοι μετὰ τῶν ἐν Κάρλοβιτς ὑπὸ τὸν Μητροπ. Ἀντώνιον ἀποτελούντων τὴν «Ἀγιωτάτην Σύνοδον» ἀρχιερέων δὲ συνεσκέπτοντο, προεδρικῶς εἰσηγούμενον τοῦ Πατριάρχου Βαρνάβα, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ τεματισμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος τῆς ὅλης ὑπερορίου ὀρθοδόξου ῥωσικῆς διασποράς.

Μετ' ἐπανειλημμένας συνδιασκέψεις οἱ ῥώσοι οὗτοι ἀρχιερεῖς κατέληξαν ὁμοφώνως εἰς τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν: ἡ ὅλη ῥωσικὴ διασπορὰ νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρας αὐτονόμους μητροπολιτικὰς περιφερείας, τηρούσας μὲν τὸν πρὸς ἀλλήλους δεσμόν διὰ περιοδικῶς συγκαλουμένων συνόδων, ἀναγνωρίζουσας δ' ὡς ἀνωτάτην αὐτῶν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν καὶ μόνιμον ἐκκλησιαστικὸν κέντρον καὶ ἐν Κάρλοβιτς «Ἱερὰν Σύνοδον», ἀποτελουμένην ἐκ τεσσάρων μελῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἱσαριθμῶν μητροπολιτικῶν περιφερειῶν καὶ προεδρευομένην εἴτε ὑπὸ τοῦ Μητροπ. Ἀντωνίου, εἴτε, κατ' ἄλλην πρότασιν, ὑπὸ τοῦ εἰς Μητροπολίτην, διαρκουσῶν αὐτῶν τούτων τῶν συσκέψεων, προαχθέντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀναστασίου, εἴτε—διότι καὶ τοῦτο ἐλέγχθη—τελοῦσαν ὑπὸ τὴν «ἐπιτιμον προεδρείαν» τοῦ Πατριάρχου Σερβίας Βαρνάβ! Αἱ μητροπολιτικαὶ δ' αὐταὶ περιφερίαι θὰ εἶνε: ἡ Βαλκανικὴ μετὰ τὴν ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας «Ἱερὰν Σύνοδον», ἡ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης (Μητροπ. Εὐλόγιος), ἡ τῆς Ἀμερικῆς-Καναδῆ (Μητροπ. Θεόφιλος) καὶ ἡ τῆς Ἄψῃ-Ἀνατολῆς (Μητροπ. Δημήτριος). Καὶ ἡ μὲν «αὐτονομία» τῆς ἀμερικανικῆς περιφερείας δὲν ἐφαίνετο παρουσιάζουσα πολλὰς δυσκολίας ὡς ἐκ τῆς ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρξεως πολλῶν ῥωσικῶν παροικῶν καὶ πρὸ τοῦ πολέμου, ἀπλῶς ἐνισχυθειῶν διὰ τῆς προσφυγῆς καὶ ἄλλων ῥώσων μετὰ τὴν ῥωσικὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν πλήρη σχεδὸν ἐξαμερικανισμὸν τῆς πλειονότητος τῶν δεχθέντων τὴν ἀμερικανικὴν ὑτηκοότητα ῥώσων· περιπλοκώτερα ὁμως ἀπεδείχθη ἡ τακτοποίησις τῆς θέσεως τῶν ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ῥώσων, ἔνθα ἐν παντὶ σημαντικῶν κέντρῳ ὑπάρχουσι ῥωσικαὶ παροικαὶ ἀμφοτέρων τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιοδοσιῶν καὶ ἀντίστοιχοι ἱεραρχαὶ «εὐλογιανῶν» καὶ «ἀντωνιανῶν». Ἀλλὰ μεγαλειτέρον δυσκολίαν συνήνητησεν ἡ συνδιάσκεψις ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Μητροπολίτου Εὐλόγιου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐλόγιος ἀπ' ἱκανοῦ τελεῖ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχ-

χείου ὡς Ἐξάρχος τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ. Τῆς θέσεώς του ταύτης ὁ Εὐλόγιος εἶχετο τόσον στερωθῶς, ὥστε τὴν νομιμότητα αὐτῆς ἐπανειλημμένως ἐξῆρε δημοσίᾳ ἐν τε τοῖς ναοῖς τῶν ὑπ' αὐτὸν παροικιῶν καὶ ἐν τῷ ρωσικῷ τύπῳ, καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν δ' ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ πρὸς τοὺς ἐν Κάρλοβιτς ἐπιμόνωνς ἠρονήθη ν' ἀποκηρυχθῆ ὅ,τι ἐκλιπαρήσας ἔλαβε παρὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, ἥτοι τὴν ἐξαρχικὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξάρτησιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὀλόκληρος ἢ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ρωσικὴ διασπορὰ ἐν εἰδικῇ ἐπαρχιακῇ συνελεύσει τοῦ 1933 βαθεῖαν ἐξέφρασεν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Πατριάρχον Φώτιον. Ἡ δυσκολία αὕτη τοῦ «Εὐλογείου» προβλήματος ἐφάνη ἀρκούντως δύσλητος, ἐνδιαφέρει δὲ νὰ γνωσθῶσιν αἱ σχετικαὶ λεπτομέρειαι τῶν συσκέψεων.

Κατὰ τὰς συσκέψεις ταύτας διευπλώθη ἢ πρὸς τὸν Πατριάρχον Σερβίας παράκλησις ὅπως ὁ μέχρι τοῦδε τοσαύτην ἀγάπην καὶ μέριμναν ἐπιδείξας πρὸς τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ σέβρος πρωτοεράρχης μὴ στερήσῃ καὶ ἐφεξῆς αὐτὴν τῆς προστασίας του, νὰ δεχθῆ δὲ ὅπως ἢ ἐν ταῖς συναντήσεσι ταύταις κοινῇ ἀποφασισθεῖσα νέα διοικητικὴ διοργάνωσις τῆς ὑπερορίου ρωσικῆς διασπορᾶς πραγματοποιηθῆ καὶ ἀναπτύσσεται ὑπὸ τὴν πατριαρχικὴν αὐτοῦ ἐποπτείαν, ὡς, ἄλλως τε, εἶχεν ἀποφασισθῆ ὑπὸ τῆς ἀρχιερατικῆς Συνόδου τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας τῆς 6 Δεκ 1927. Τότε δῆλα δὴ εἶχε γέινει δεκτὸν ὅτι, καθ' ἃ διαγορεύουσιν οἱ ἱεροὶ κανόνες, ὅταν ὀρθόδοξός τις ἱεραρχία μετὰ τοῦ ποιμνίου της προσφύγη συνεισὶα διωγμοῦ εἰς τὴν περιφέρειαν ἄλλης Ἐκκλησίας, δικαιούται νὰ διοργανωθῆ καὶ διοικηθῆ αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπιτοπίου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τοῦτου δ' ἔνεκα δέον νὰ ἀναγνωρισθῆ καὶ εἰς τὴν εἰς Κάρλοβιτς μετὰ διωγμὸν προσφυγοῦσαν ρωσικὴν ἱεραρχίαν τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιοργανώσεως καὶ αὐτοδιοικήσεως, πάντοτε, βεβαίως, ὑπὸ τὴν προστασίαν, τὴν αἰγίδα καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς φιλοξενούσης σερβικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μητροπ. Εὐλόγιος κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συσκέψεων τούτων ἠσθάνετο προφανῆ στενοχωρίαν ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης θέσεώς του ἀπέναντι τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, καίτοι, καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας, εἶχε σαφεῖς καὶ ὠρισμένας ὁδηγίας περὶ τῆς ἦν ὀφείλει νὰ τηρήσῃ στάσεως ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 2 παρ. μηνὸς ἔκρινε καλὸν νὰ προβῆ εἰς τὴν δῆλωσιν ὅτι προσῆλθεν εἰς τὰς συσκέψεις ταύτας ὀρωόμενος μὲν ἐκ τοῦ πόθου πρὸς ὀριστικὴν εἰρήνευσιν, ἀνευ ὀμως παρ' οἰουδήποτε πληρεξουσιότητος· ὅτι καὶ αὐτὸς προσωπικῶς καὶ τὸ ποιμνιὸν του ἐκτιμῶσι σφόδρα τὴν θέσιν του ὡς Ἐξάρχου τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου, ἥτις εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς ὑπῆρξε δι' αὐτοὺς ὡς ἄπισ κατά τε τῶν ἐν Μόσχᾳ καὶ τῶν ὀθενδήποτε ἄλλοθεν ἐπιθέσεων καὶ ἐξακολουθεῖ συνδέουσα τὴν δυτικο-εὐρωπαϊκὴν ρωσικὴν διασπορὰν μετὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου· ὅτι, ἐν γένει, ἢ τοιαύτη θέσις τοῦ Μητροπ. Εὐλογίου ἀπέναντι τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου ἐξεσφάλισε καὶ διὰ τὸν Εὐλόγιον καὶ

διὰ τὸ ποιμνιὸν αὐτοῦ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἠσυχίαν. Τούτου ἔνεκα—προσέθηκεν ὁ Μητροπ. Εὐλόγιος—οὔτε δύναται, οὔτε ἐπιθυμεῖ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Οἴκουμ. Πατριάρχον νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐξαρχικῆς του ταύτης ἰδιότητος, ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ φρονῆ ὅτι δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ὑπερορίου κλάδου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας διατηρῶν ἅμα καὶ τὴν ἐξαρχικὴν του ἀποστολὴν ἐν τῷ Οἴκουμ. Πατριαρχείῳ. Προσέθηκε δ' ὀμως ἐν τέλει, ὅτι, ἐάν, ἐν τούτοις, ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κων)πόλεως ἠθέλε κρίνει ἀπαραίτητον διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἄρῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἐξάρχου, αὐτὸς θὰ ὑπακούσῃ βεβαίως εἰς τὴν ἀνωτάτην αὐθεντίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ θὰ ὑποταχθῆ...

Αἱ πληροφορίες ἡμῶν ἀναφέρουσι καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συνεννόησιν σκοπηθέντα: οἱ τέσσαρες δῆλ. μητροπολίται, ἀνακάμπτοντες εἰς τὰς λαχούσας αὐτοῖς ἐπαρχίας, θὰ συγκαλέσωσιν ἐπαρχιακὰς συνελεύσεις, θὰ ἐκθέσωσιν εἰς αὐτὰς τὰ ἐν Κάρλοβιτς ὀμοφώνως ἀποφασισθέντα, θὰ προκαλέσωσι τὴν συναίνεσιν τῶν συνελεύσεων, μεθ' ὃ ὁ Μακαρ. σέβρος Πατριάρχης θ' ἀναλάβῃ τὴν πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐξαγγελίαν, παρακαλῶν τὴν εὐλογίαν αὐτῶν ἐπὶ τὸ περιεργον τοῦτο κατασκευάσμα, τὸ δι' ὀλης τῆς κινήσεως ταύτης ἀποσκοποῦν εἰς δημιουργίαν παραδόξου «αὐτοκεφάλου» Ἐκκλησίας ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένη ρωσικὴ ἐφημερίς «Ποσλίέντιγια Νόβοσι» («Τελευταῖαι Εἰδήσεις») διὰ μακρῶν καὶ ἐπανειλημμένως ἀσχοληθεῖσα περὶ τὴν κίνησιν ταύτην διαγινώσκει ἐν αὐτῇ καταφανῇ ἀπόπειραν δημιουργίας ὑπερορίου μετόικου αὐτοκεφάλου ρωσικῆς Ἐκκλησίας, προβλέπει δὲ ἐκ τῆς τοιαύτης φιλοδοξίας ἐπίτασιν μᾶλλον τοῦ «ρωσικοῦ σχίσματος» ἀντὶ τῆς πολυκρότου ἐνώσεως τῶν δισταμένων. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου, πολὺ δεινότερα θὰ ἀποκαλύπτετο ἢ πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνες περιφρόνησις, διότι, κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ μὲν εἰς τὰς χώρας τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν προσφυγόντες ῥῶσοι φυγάδες ὀφείλουσιν νὰ ὑπάγωνται εἰς τούτων τὴν δικαιοδοσίαν, πᾶσα δ' ἢ ὀπουδήποτε ὀρθόδοξος διασπορὰ ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου. Ἡ δημιουργία «αὐτοκεφάλου» ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐν μέσῃ τῇ σερβικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀντιβαίνουσα ἄντικρυς πρὸς τὸ διέπον τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν κανονικὸν δίκαιον, δυνατόν μὲν νὰ θεραπευθῇ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ ἐν Κάρλοβιτς ἀρχιερατικοῦ συνεδρίου, δὲν πιστεύομεν ὀμως ὅχι ἔχει καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας, ἐξ ὑπερβαλλούσης πάντως ἀδελφικῆς φιλοφροσύνης παραχωρήσαντος ἐσχάτως ὀλόκληρον τὸ ἐν ᾧ ἄλοι τοῦδε ἠῆρευσ πατριαρχικὸν αὐτοῦ μέγαρον εἰς ἐγκατάστασιν τῆς νέας ταύτης «ρωσικῆς ἱεραῆς Συνόδου».

Τὴν παραθεώρησιν ταύτην τῶν ἱερῶν κανόνων σχολιάζει μετὰ καυστικῆς εἰρωνείας τὸ ἰδίως προσσχῆς ἀξιῶσαν τὴν ἐν λόγῳ ἐν Κάρλοβιτς κίνησιν λονδίον καθολικὸν «Tablet». Ἄναφέρον τὰ ὑπὸ νινος

ρωσικοῦ φύλλου περὶ τῆς κινήσεως ταύτης γραφέντα ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ συμβιβασμοῦ ἐτέθησαν κατὰ μέρος οἱ ἑσροὶ κανόνες, διότι τὸ ζήτημα τῆς μελλούσης διοργανώσεως τῆς ὑπερορίου ρωσικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶνε ζήτημα κανόνων, ἐπάγεται: «τοῦτο σημαίνει ὅτι, παρ' ὅ,τι καὶ ἂν διαγορεύουν οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πραγματικὸς τρόπος τῆς διευθετήσεως τοῦ σχίσματος θὰ εἶνε ὁ συμβατικός. Οἱ καθολικοὶ θὰ ἐκπλαγοῦν μὲ τὴν μέθοδον ταύτην τῆς θεραπείας τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχισμάτων· τοῦτο ὅμως ἀποδεικνύει τὴν μεταξὺ τῆς ἀνατολικῆς καὶ τῆς δυτικῆς νοοτροπίας διαφορὰν. Ἐνῶ δηλ. ὁ Δύσις φρονεῖ ὅτι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἣς ἐκφραστὴς τυγχάνει ὁ νόμος, ἡ δὲ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ παραβ.ασθῇ ἐκ λόγων ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἡ Ἀνατολή δὲν δύναται νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀπλὴν ταύτην ἀρχὴν καὶ ἐτοιμῶς ἔχει νὰ παρίδῃ τὴν δικαιοσύνην ἐν ἧ περιπτώσει τὸ συμφέρον ὑπαγορεύει ἱκανοποιητικωτέραν λύσιν».

Υπάρχουν ἐπὶ πλεόν πληροφορίαὶ ὅτι οἱ τοῦ ἀρχιερατικοῦ κολλεγίου τοῦ Κάρλοβιτς, πρωτοστατοῦντος τοῦ προέδρου αὐτῶν, ἐκάκισαν τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν «ἐπὶ ἀρπακτικαῖς διαθέσεσι». Ἄλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ παρακαλέσας τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην νὰ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ τὰς ἐν τῇ Ἄνω Ἀνατολῇ ρωσικὰς παροικίας ἦτο αὐτὸς ὁ μετέπειτα κατήγορος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου Μητροπολίτης Ἀντώνιος, ὁ Εὐλόγιος δ' ἦτο ὁ ἐπικαλεσθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν προστασίαν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας, ἣτις πλειστάκις παρεχώρησεν εἰς τὰ χεῖμαζόμενα αὐτῆς τέκνα τοὺς θησαυροὺς τῆς χωρὶς ποτε νὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ θίξῃ τοὺς ἰδιόκους τῶν θησαυροῦς. Ὁ μητροπολίτης δ' Ἀντώνιος ἦτο ὁ τῷ 1922 διαβ.βήσας πρὸς τὴν Παγκόσμιον Διάσκεψιν τῆς Λωζάνης τὸ καὶ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» πέρυσι (1934 ἀρ. 20—21, σ. 165) δημοσιευθὲν ἀξιωματικῶς ἐγγράφον, ἐν ᾧ ἐξῆρε τὴν μεγίστην διὰ τὴν ὅλην ὀρθοδοξίαν σημασίαν τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου «τοῦ—κατὰ τὴν φρασεολογίαν του—οἰκουμηνικοῦ κέντρου τῆς ἡμετέρας θρησκείας, τῆς ἀσινούσ ἀποστολικῆς πίστεως καὶ τοῦ εὐγενεσιᾶτου ὑπερδισχιλιετοῦς ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Γ. Π.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐιρήνης εὐχή.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ἑξῆς εὐχὴν, δημοσιευθεῖσαν διὰ τῶν ἐφημερίδων:

Καθ' ἃς ἡμέρας ἀντιχεῖται εἰς τοὺς ναοὺς ἐπὶ τῇ ζωοῦντι ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων ὁ Ὑμνος τῶν Ἀγγέλων Λόζα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, χαρμιά ἄλλη εὐχή δὲν ἀρμόζει, πλην τῆς εὐχῆς τῆς εἰρήνης διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Εἰρήνης ἔχει ἀνάγκη ὁ λαὸς διὰ ν' ἀνορθωθῇ καὶ εὐμερῶσῃ. Ὅθεν ὅσοι ἀγαποῦν πρᾶγματι τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὡς ἐργασθοῦν, κατὰ τὸ ὕψιλον παρᾶδειγμα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνην τοῦ λαοῦ, ὡς ἐπιστρατεύουσιν τὰς πνευματικὰς τὸν δυνάμεις διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐσπερικῆς ἐνότητος

τῆς ἀποτελοῦσης τὴν μονὴν βίωσιν τῆς εὐμερείας τοῦ λαοῦ καὶ τὴν μόνην ἐγγύτησιν καὶ ἀσφάλειαν τῆς γαλήνης τῆς ἡμῶν πατρίδος.

Ἡ ἀγωνία.

Μεγάλῃ ἀγωνίᾳ συνέχει τὸν τόσον διωκτὰ τῆς εἰρήνης κόσμον ἐπὶ τῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπιδεινώσει τῆς διεθνούς καταστάσεως, ὅτι ἀκριβῶς ἀνεμύνητο ἡ ἔφεσις τῆς συνεπειᾶς τῆς Ἱταλοαιθιοπικῆς συρράξεως ἀπειλουμένης ἐφ' ἑσφύρας ἐπιπλοκῆς. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει εἰς τραγικώτερον ἐκ τοῦ γεγοηότος ὅτι τὰ διωκτικὰ τῆς εἰρήνης νέφη σωροῦνται εἰς τὸν παγκόσμιον ὄριζοντα καθ' ἃς στιγμὰς ἐκ τῶν στοιμάτων ἑκατομμυρίων χριστιανῶν ἀκούεται ὁ ὕμνος τῆς «ἐπὶ γῆς εἰρήνης καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίας» ἐπὶ τῇ κατὰ σάρκα γεννήσει τοῦ Σωτήρος τῆς ἀνθρωπότητος. Πᾶσα καρδιά εὐχεται νὰ ἀποτραπῇ ὁ κίνδυνος τῆς εἰρήνης καὶ νὰ παύσῃ ἡ ἀνθρωπότης ἀντιδρῶσα πρὸς τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον ἠδρόκησεν ὁ Θεὸς νὰ κατέλθῃ μέχρως ἡμῶν.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς διαχύτου χαρᾶς ὑπάρχοντι ἄνθρωποι τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα καὶ ἡ ὅλη κατάστασις μαρτυροῦν ὅτι εἶνε ἀμέτοχοι τῆς παγχριστιανικῆς εὐφροσύνης καὶ εἶνε οὗτοι οἱ «ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ». Εἶνε οἱ πεινῶντες καὶ διωκτὰς καὶ γυμνητεῖοντες καὶ ἄρρωστοι καὶ φυλακισμένοι, οἱ ὁποῖοι περιμένουν νὰ μεριδιάσουν καὶ ἀδιοὶ ἀπὸ μίαν βοήθειαν, μίαν ἐπισκεψιν. Ἐνα συμπτωμῆτικὸν λόγον, μίαν οἰανδήποιε ἀνακούφισιν. Τὸ πρὸς αὐτοὺς καθῆκον τῶν εὐτυχούντων εἶνε βεβαίως παρτοτεινόν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον προκύπτει ἐπιβλητικώτερον κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας. «Ἄς ἐνθυμηθῶμεν λοιπὸν τὸ καθῆκόν μας τούτου, διότι «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐπὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε», εἶπεν ὁ Κύριος.

Ἡ ἑορτὴ τῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῆς οἰκογενείας. Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῇ ὁ κρυφὸς οἰκογενειακὸς αὐτῆς χαρακτήρ ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν σαλεύονται τῆς οἰκογενείας αἱ βίαιαι καὶ τὴν ἀπειλεῖ ἡ διάλυσις. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς ἐσφύρας ἐνοίας τῆς οἰκογενείας, ἣτοι τῆς οἰκογενείας τῶν ἐθνῶν, καὶ αὐτῆς κατ' αὐτὰς δεινῶς δοκιμαζομένης ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἱταλοαιθιοπικῆς συρράξεως. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας φροκῶν εἶνε νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν ἰδικὴν μας μεγάλην οἰκογένειαν, τὴν ἑλληνικὴν πολιτείαν, καὶ τὸ ὅλον ἀπὸ τὸν κόσμον ἑλληνικὸν ἔθνος. Συντελοῦντες ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν καὶ πάντες ὁμῶς εἰς τὴν πολιτικὴν μας συνοχὴν καὶ εἰς τὴν διακορήθειν τῆς πανελληνίου ἀλληλεγγύης, τηροῦμεν καὶ οἴκαδε καὶ ἑπεροδίως ἄσβεστον τὸ φῶς καὶ τὸ θάλπος τῆς ἑλληνικῆς ἐστίας, περὶ ἣν πάντες ἄνθρωποι νὰ σπείρουμέθα ἐν πνεύματι Χριστοῦ, ὡς ὡς πατρίδον σήμερον προσκεκοῦμεν εἰς τὸ θεῖον καὶ ἑσφύρον οἰκογενειακὸν τὸν περιβάλλον.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης

Από τινων ημερών θλίβεσθαι ἐκ Κων)πόλεως εὐ-
δήσεις φέρουσι τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πα-
τριάρχην Φώτιον δοκιμαζόμενον ἐπὶ κλίτης δεινῆς
ἀσθενείας. Τὸ ἄγγελμα καταθλίβει τὴν καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίαν καὶ σὺνπασαν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ
δειήσεις θερμαὶ ἀναπέμπονται πρὸς τὸν Κύριον τῆς
ζωῆς ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ ἀσθενοῦς.

Ἀπήχησις τῆς κοινῆς γνώμης

Αἱ πρῶται πληροφορίαι περὶ τῶν προτεινομένων
ἐπὶ τῆς καταρτισθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν
Ἐργασκευμάτων καὶ τῆς Παιδείας περὶ τῆς Ἐκκλη-
σίας Ἐπιτροπῆς ἔσχον εὐμενῆ ἀπήχησιν τῆς κοινῆς
γνώμης, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐξῆς σχόλια τῶν ἐφημε-
ρίδων:

«Ἡ σκέψις ὅπως τὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατοχυρωθῶν διὰ τοῦ νέου
συντάγματος εἶνε ἀπολύτως ὀρθὴ καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ
ἦτο νὰ πραγματοποιηθῆ. Οἱ ἀποτελέσαντες τὴν ἐπιτροπὴν
διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ζητημά-
των προτείνουν ὅπως θεοπισθῆ νὰ ἐξετάζωνται τὰ σχε-
τικὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν νομοθετήματα ἀπὸ ἐπιτροπῆν
ἐξ ἱεραρχῶν καὶ λαϊκῶν ἀπαρτιζομένην ἀπὸ τρεῖς συνο-
δικοῦς μητροπολίτας, ἀπὸ τοὺς προέδρους τοῦ Ἀρειοῦ
Πάγου, τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Συμβουλίου
τῆς Ἐπικρατείας, ἀπὸ τὸν κοσμητόρα τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς καὶ ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
καὶ τοῦ Κανονικοῦ δικαίου. Μία ἐπιτροπὴ τοιαύτης συν-
θέσεως θὰ ἦτο ἴσως ἀρμοδιωτάτη νὰ ἐξῆ δεσπόζουσαν
γνώμην ἐπὶ τῶν διὰ τὴν ἐκκλησίαν νομοθετημάτων καὶ ἡ
γνώμη τῆς αὐτῆς θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ πά-
σης ἀστοχίας καὶ ἐπιζημιῶν κρατικῆς παρεμβάσεως. Ἡ
Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἀντι-
κτυπον οἰασθῆποτε εἰσαγωγικῆς πολιτικῆς μεταβολῆς ἢ
εἰς ἐπεμβάσεις τῆς πολιτικῆς, ὑποβιβάζουσας τὸ κύρος
τῆς. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὑψηλὸν προορισμὸν εἰς τὴν Ἑλ-
ληνικὴν κοινωνίαν καὶ, διὰ τὴν δυναθῆ νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ,
εἶνε ἀπαραίτητον νὰ διαφυλαχθῆ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ
ἄου τὸσσην ἕως τώρα τῆς προσεπόρισαν ζημιᾶν». «Πρωΐα»

«Ἡ ἀπόφασις τῆς μεγάλης ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν ζητημάτων, ὅπως εἰσηγηθῆ εἰς τὴν Κυβέρνη-
σιν τὴν διὰ συνταγματικῆς διατάξεως κατοχύρωσιν τῆς
ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας ἀνασκορκεῖται ἀπολύτως
πρὸς τὴν ἐπιτακτικὴν ἀξίωσιν τῆς Κοινῆς Γνώμης καὶ
πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ. Εἶνε καιρὸς ὅπως ἀποκατα-
σταθῆ ἡ τάξις καὶ ἡ εὐρυθμία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ
τῆς ἀποφυγῆς κάθε ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτείας. «Ἐθνος»

«Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν πρόκειται
νὰ θέσῃ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας σχέδιον,
βάσει τοῦ ὁποίου θὰ πρέσῃ νὰ ἐκπονοῦνται εἰς τὸ ἐξῆς
οἱ ἀφορῶντες τὴν Ἐκκλησίαν νόμοι. Ἡ σκέψις εἶναι
ὀρθωτάτη. Μία εἰδικὴ μέριμνα ἐν προκειμένῳ θὰ ἐπρο-
στάτευσεν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐργ-
ασκευμάτων ἀπὸ τῶν συνήθων ἀβλεψιῶν καὶ σφαλμάτων
εἰς τὴν περὶ τῆς Ἐκκλησίας νομοθεσίαν». «Καθημερινή»

Ἡ συζητούμενη κατοχύρωσις τῆς ἐκκλησίας διὰ τοῦ
νέου Συντάγματος δὲν μὲν εὐρίσκει καθ' ἀρχὴν ἀντιθέ-
τους. Ἐσημειώθησαν ἐσχάτως τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κρού-
σματα κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος, ὥστε πῶσα πρόνοια τῆς τελευταίας νὰ εἶνε
κατὰ βάσιν δικαιολογημένη. Ἀλλὰ βεβαίως οἱ λεπτομέ-
ρειαι, ὁ τρόπος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς κατοχυρώσεως χρήζουν
πολλῆς προσοχῆς καὶ μελέτης. Ν. Κόσμος»

Ἡ σημασία τῶν διδασκάλων.

Εἶνε ἀξία πολλῆς προσοχῆς ἡ πρὸς τὰς ἐκπαιδευ-
τικὰς τοῦ κράτους ἀρχὰς ἀπολυθείσα ὑπὸ τοῦ νέου

τῆς Παιδείας ὑπουργοῦ ἐγκύκλιος, ἐν ἣ ἐξαίρεται
ἡ ὑψηλὴ θέσις καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἄκρωσ ὑπεύθυνος
ἀποστολὴ τῶν διδασκάλων τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ.
« Ὑπὸ τῆς χαλεπᾶς συνθήκας—λέγεται ἐν τῇ Ἐγ-
κυκλίῳ—ἴσ' ὡς εὐρίσκειται ἡ Πατρις καὶ ἡ ἀνθρω-
πότης ἐν γένει, ἡμεῖς κατ' ἐξοχὴν εἶθε οἱ ἐνδεδει-
γμένοι ὅπως συντελέσῃτε εἰς ἀνάπλασιν αὐτῆς, ἐμ-
φροσῶντες εἰς τὰς ψυχὰς τῆς νεολαίας τὴν πίστιν εἰς
τὰ μεγάλα καὶ ἐνυγλὰ ἰδαιτικά, ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ κό-
σμος θὰ βαῖνῃ ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν. Θνωροῦν-
τες τὸ ἐπάγγελμά σας ὡς ἱερὰν ὄντως ἀποστολήν,
διὰ τῆς διδασκαλίας σας, διὰ τοῦ παραδειγματός
σας, διὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ σας βίου διδά-
ξατε τὴν νεολαίαν τὴν λαοεῖαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ
τὴν Πατρίδα, τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ πολίτευμα, τοὺς
νόμους καὶ τὰς καθιεστηκυίας ἀρχὰς, τὴν ἀγάπην
πρὸς πᾶν ἀληθές, μέγα καὶ καλόν, οἷτως ὥστε
αὐτὴ, ἐμψυχουμένη ἐπὶ εὐγενῶν ἰδεωδῶν, νὰ κατα-
στῆ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Ὑψίστου καθοδηγός τοῦ
ἔθνους εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐημερίας καὶ τῆς δόξης».
Ἐν θὰ ἡδύνατο σαφέστερον καὶ πληρέστερον νὰ
παρασταθῆ ἡ διδασκαλικὴ δεσποτολογία, σίμπας δ' ὁ
ἐκπαιδευτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος σφείλει σοφία-
ρχῶν νὰ ἐνστερνισθῆ τὰς συνστάσεις ταύτας, μόνον
δ' οἷτω ἀσκῶν τὸ ἱερὸν του ἐπάγγελμα θὰ δύναται
νὰ ἀποβῆ παράγων πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς εὐρω-
στων γενεῶν καὶ ἐθνικοῦ μέλλοντος ἀνταξίου τοῦ
προορισμοῦ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους.

Βιθεῖαν προῦκάλεσε τὴν συγκλήσιν τοῦ καθηγητικοῦ
σώματος τῆς ἐν Παρισίοις «πρόσφυγος» ὀρθοδόξου ρω-
σικῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 27-28
ἐν. ἔτους φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθὲν περὶ αὐτῆς
ἄρθρον τοῦ ἐν Λονδίῳ Μ. Ἀρχιμ. κ. Μιχαὴλ Κωνσταν-
τινίδου, διακτραγωδησαντος ζωηρῶς τὴν ἐν μεγάλας δοκι-
μασίαις λειτουργίαν αὐ ἢ καὶ τονισαντος τὸ καθῆκον τοῦ
ὀρθοδόξου κόσμου ὅπως συνδρομῇ καὶ στηρίξῃ αὐτὴν
ἵνα ἐπιτελέσῃ κατὰ τὸ δυνατόν ἀπροσκόπτως τὸν ὑψη-
λὸν της προορισμὸν. Ἰδοὺ τὶ ἔγραψαν ἐπὶ τῷ ἐν λόγῳ
ἄρθρῳ πρὸς τὸν συντάκτην του οἱ καθηγηταὶ τῆς:

«Τὸ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἄρθρον ἡμῶν περὶ τῆς κασχού-
σης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερος δὲ περὶ τῶν ἐξαιρη-
τικῶς δυσκόλων ὄρων τῆς ὑπόθεσεως τοῦ Ὀρθοδόξου Θεο-
λογικοῦ ἡμῶν Ἰνστιτούτου ἐν Παρισίοις, βεβαίως μὰ, συ-
νεκίνησε. Ζήσαντες ὡς ἀνωτάτη Θεολογικὴ Σχολὴ ἐπὶ
δέκα καὶ πλέον ἔτη εἰς τὸ ἀπιστεύτως πτωχὸν προσφυγι-
κὸν περιβάλλον μας, οὐδ' ἄπαξ μέχρι τοῦδε ἔτυχε νὰ
ἀκούσωμεν προφορικοῦς ἢ γραπτοῦς δικαίους λόγους περὶ
ἡμῶν ἐκ τοῦ στόματος τῶν ὁμοπίστων ὀρθοδόξων ἀδελ-
φῶν μας. Δι' ἡμᾶς τὸ ὑμέτερον ἄρθρον ἀποτελεῖ δλόκλη-
ρον μαθήγγιον, τερραστίαν ἠθικὴν ὑποστήριξιν καὶ παρη-
γορίαν.

Εἰσεδύσατε βεβαίως εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς θλίψεως
ἡμῶν. Τὰ ταθήματα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τὰ παθη-
ματα τῶν Ρώσων πρόσφυγων, ἰδίως δὲ τοὺς κόπους καὶ
τὰς στερησεις τὰς ὁποίας δοκιμάζομεν ἡμεῖς προσημα-
θοῦντες νὰ διατηρῶμεν ἐν τῇ ζωῇ τὴν ὁμοσικὴν Θεολο-
λογικὴν ἐπιστημὴν ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ταύτῃ Θεολογικῇ Σχολῇ
ἐν τῇ ξένη—πάντα ταῦτα ἄγοντες παραβάλλομεν πρὸς
Γολγοθᾶν. Ἡ δὲ ἰδιαίτερά μικρία καὶ τὸ βάρος τοῦ Ἰολ-
γοθᾶ τούτου συνίσταται εἰς τὸ συναίσθημα τῆς ἐγκατα-
λείψεως τῆς λήθης ὑπὸ πάντων, καὶ μάλιστα καὶ αὐτῶν
τῶν πλησίον ἡμῶν. Τοῦτο ἡμεῖς ἐννοήσατε, καὶ ἡμεῖς
προσῆτε εἰς τὴν συγκλήσιν ταύτην.

Ὅταν χριστιανοὶ ἄλλαν ὁμολογιῶν, εἰς εὐλαστῶς συμ-
παθείας, πρὸς τὰς βεβάνους τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας—

της μάρτυρος, έχοντα προς ημάς κομίζοντες όλην βοήθειαν—χωρίς δε εις αυτούς εξακολουθώμεν το έργον ημών—δεχόμεθα την βοήθειαν ταύτην ως προξενήσαν αγίαν χριστιανικής αγάπης, αληθώς ανακοιφίζουσαν τας βασάνους του όρωσικού Γολγοθά. Χρυσούς δε γραμμασίαν ή πράξις αυτή θέλει έγκραστοθή εν τῇ εύγνωμονι μνήμη της Ρωσικής Έκκλησίας. Μη βλέποντες δε τουτο και εκ μερους των έγγρατων ημών ορθοδόξων αδελφών, σφόδρα λυπούμεθα προ της εμφανούς άρρυθμίας της Ανατολικής Έκκλησίας, ητις εξασθενεί διά των λεπτολογων εθνικιστικων διαιρέσεων.

Εις το βάθος της θλιβεράς ταύτης άδιαφορίας των αδελφών ημών προς τας τύχας της μοναδικής σήμερα εν τῷ κόσμῳ όρωσικής άνωτατης Θεολογικής Σχολής, το άρθρον ημών, βιβιωτέμιας Αρχιμανδρίτα, εν αυτώ τῷ περιεμένῳ επισίμῳ όργάνῳ της Έκκλησίας της Ελλάδος, παρουσιάζεται ως παρηγορος εξήγησης.

Εἴτε δε ή εκκλησία ημών, ή πλήρης αγάπης και δικαιοσύνης, νά εύρη πραγματικῶν απήχησιν εις τας καρδίας των όμοπίστων αδελφών ημών Έκκλησιών της Ανατολής».

Δέν φαίνεται ακόμη κατευνασθεῖσα ή ζωή της εν τῷ διεθνεί τύπῳ συζητήσεως επί του προβλήματος της «σωπῆς του Πάπα» απέναντι της Ιταλοαιθιοπικής συρράξεως. Τουτο μαρτυρεῖται και εκ του γεγονότος οτι ο καθολικός τύπος αισθάνεται την ανάγκην της άμύνης και της δικαιώσεως της Α. Α. διά όλον έν νεον έπιχειρημάτιον, ως το ήχυρότερον των όποιων προβάλλεται οτι ο Πάπας δέν δικαιούται, ως δεσμευμένος υπό συμφωνιών, νά επέμβῃ, έφ' όσον τον επέμβασίν του δέν επικαλοῦνται άμφότεροι οι έμπόλεμοι. Κατά τούτο υπερσπιστάς της παπικής στάσεως, έφ' όσον υπάρχουν ως δικαστήρια των διεθνών διαφορών ή Χάγη και ή Γενεύη, ο Πάπας ούδεμίαν θέσιν έχει εν αυταῖς κατά τοσοῦτο μάλλον, καθ' όσον διά του XXIV άρθρου της συνθήκης του Λατερανού ο Πάπας Πίος ο ια' εισηγήθη οτι «ή Αγία Έδρα, εν σχέσει προς τας άφορῶντας εις την διεθνῆ σφαιραν, διακηρύττει οτι επιθυμεί νά διατελῇ και θά διατελῇ ξένη προς τας εκάστοτε διενέξεις και τά δι' αυτάς συγκροτούμενα διεθνή συνέδρια, εκτός εάν τά ενδιαφερόμενα μέρη συμφωνήσωσι νά κάμωσιν εκκλησίαν εις την ειρηνικήν της επέμβασιν, οτε επιφυλάσσει εις εαυτήν το δικαίωμα νά άσκήσῃ την ήθικήν και πνευματικήν αὐτης δύναμιν...». Κατά τον καθολικόν, λοιπόν, τύπον, το έν λόγω άρθρον δεσμεύει την «Αγίαν Έδραν». «Εάν ή Ιταλία και ή Αβυσσινία, εἴτε ήνωμένα εἴτε χωρισμένως, εἴνε δυσηρεστημένα, ως προς την διαδικασίαν της διαφοράς των, μέ την Γενεύην και την Χάγην, και, παρέχουσαι τον λόγον της δυσαρεσκείας των, προσφύγουν από κοινού εις τον Πάπαν, ύποθέτομεν—γράφουν—οτι ή εκκλησία των δέν θά ήγε ματαία. Χωρίς ούδε την έλαχίστην άξίωσιν νά έκδηλώσῃ επί άλαθιῶν, ουδένως στερείται ως προς τά κοσμικά ζητήματα, ο κοινός Πατήρ θά εκάσει, ως πιστεύομεν, νομομαθείς, ιστορικούς, οικονομολόγους και έθνολόγους νά τον βοηθήσωσι εις μίαν δικαστικῶν εμεσαν λύσιν της αμφιβολίας, ούδεμίαν δ' άμφιβολίαν ἔσονται τοῦτο θά ήτο τοιαύτη, ώστε νά χωνεθῆ. Καίτοι, ὡς οἱ ἐπιτα γράφονται και επίστημι φύλλα σπεύδουν νά προσθέσω, πρέπει νά εκληφθῶσιν ως εἰ δέν πρέπει και νά ύποτιμηθῆ γονται, οτι, εάν άντι της Κ. Α. Λίας και της Αβυσσινίας ο Πάπας ή άπόφασις θά ήτο τούτων πρακτική, ώστε νά προσέλθῃ άμέσως εις τας «mandis».

ΧΡΟΝΙΚ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Η Επιστολή επί των εκκλησιαστικων συνεχιζουσα τας εργασίας της, συνήλθεν εις συνεδρίαις επανειλημμέναις κατά

την παρελθούσαν και την παρούσαν εβδομάδα. Απληστολήσε δε αυτήν το ζήτημα του εφημεριακού Κλήρου και ιδιαιτέρως το της Ριζαρείου Σχολής.

Επειδή δε παρίσταται μεγάλη ανάγκη όπως καταρτισθώσιν ακριβεῖς στατιστικοί πίνακες περι του αριθμου των ένοριων και των εφημεριων, ο Μακ. Πρόεδρος της Ιεράς Συνόδου παρεκάλεσε τους Σεβ. Αρχιερεῖς δι' Εγκυκλιου όπως παράσχωσι τας εξής πληροφορίας:

- 1) Πόσας ένορίας έχει εκάστη Μητροπολις.
- 2) Ποίας δυναμικότητας είναι εκάστη ένορία (έν δηλ. άπαιτούνται εις ή πλέονες Ιεροῖς δι' εκάστην).
- 3) Πόσοι εφημερίαι υπάρχουν και πόσοι εφημεριακαί θέσεις χηρευθῶσι.
- 4) Πόσοι λαμβάνουν πληρη τον μισθον των.
- 5) Ποῖα τά προσόντα.

Ο Μακ. Αρχιεπίσκοπος επικοινωνήσεν επανειλημμένως κατά τας παρελθούσας ημέρας μετά του κ. Προθυπουργού, επεσεφθήσαν δε αὐτόν ο Υπουργοί των Οικονομικων και ο Υπουργός των Θρησκευτων και της Παιδείας. Υπέδειξε έν ίδίως την ανάγκην της αναστολής της Συντακτικής Πράξεως περι απαλλαγῆσεως των μεγάλων γηπέδων των Παρατηρημάτων και διατάξεων των αναγκαστικων νόμων, σχετικων προς την περιουσίαν της Εκκλησίας. Έκίνησε δε και πάλιν το ζήτημα της άποδόσεως του κυριου της Γερμανείου Σχολής ή άποζημιώσεως δι' αυτήν. Εδντυχώς έπίκειται ή οριστική λύσις του πολυχρότου τουτου ζητήματος, παρεσχέθη δε ύποσχεςις περι αναστολής της άνωτέρω Συντακτικής Πράξεως και των ειρημμένων των αναγκαστικων νόμων διατάξεων.

Εκτός της άλλης φιλανθρωπικής δράσεως ο Μακ. Αρχιεπίσκοπος, ως Πρόεδρος της καταρτισθείσης υπό της Κυβερνήσεως μεγάλης Επιστολής εκ πάντων των αρχηγών των πολιτικων κομμάτων, κατέβαλε κατά την παρελθούσαν και την ήξασαν εβδομάδα έκτάκτους προσπαθείας προς βοήθειαν των άνεργων της πρωτευούσης και των επαρχιών, ητις επετεύχθη ικανοποιητικώς. Επίσης κατήρτισεν έτεραν Επιστολήν προς βοήθειαν των πλημμυροπαθών της στερουμένης ποιμενάρχου Μητροπόλεως Φωκίδος.

Παρόμοιαι προσπάθειαι προς ένίσχυσιν των άπορων κατά τας αγίας ταύτας ημέρας κατεβλήθησαν υπό πάντων των Σεβ. Μητροπολιτών, κατά τας εκ των επαρχιών διαβιβασθείσας ειδήσεις.

Ο Σεβ. Μητροπολιτης Σπάρτης σοβαρώς ασθενήσας θεραπεύεται έν Αθήναις έν τῇ κλινική Γερουλίαν.

Η Ιερά Γυναικεία Μονή Κλασίων της Αρχιεπισκοπής Αθηνών και έντολήν του Μακ. Αρχιεπισκόπου προσέλαβε δέκα όρφανά κοράσια ως τον πρώτον πυρήνα της ίδρύσεως παρ' αυτή Όρφανοτροφείου θήλειου.

Η έλλογμος μοναχή της Ιεράς Μονής Κοινοβουρίου Ελένη Κονδούρου έσχε την πρωτοβουλίαν της ίδρύσεως Σχολής κορσίων έν τῇ Μονῇ. Την σχεσίαν ταύτην υπεστήριξεν ένθέρμως ή έπιτοπιος εφημερίς «Αγαπηνησις». Επευλογοίντος δε του Σεβ. Μητροπολιτου Σύρου Ιδρύθη «Χολή» τῆ ύποστηρίζει και της ήγουμένης Θεοφανούς μη. Η Σχολή άρειθμει ήδη περι τας 25 μαθητριάς. Ουσι δε έν αυτῇ εκτός της Ελένης Κονδούρου και αι μεροσημείαι μοναχαι, αι έδελφαι Διαμαντο- Η διοικήσεις του Ιερού ναού του Εύαγγελισμου ή την οικονομικήν ένίσχυσιν της Σχολής.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ο Π. ο Οικουμενικός Πατριάρχης προς τον άγαρυνα αυτώ την άνάληψιν του Υπουργείου Θρησκευτων και Παιδείας Καθηγητήν κ. Δ. Μπαλάνον άπήνε με διά του ακολούθου τηλεγραφήματος:

«Εν κλίην ασθενείας κατάκοιτος μετά βαθείας έδεξάσυνγκινήσεως έκφρασιν ένδιαφέροντος και τιμίαν εύμετέρας περιουδιάσου εξοχότητος ύπερ αναστάσεως ημών και υπέρ ευσταθείας μητρος Έκκλησίας, Μυρις εύχροντούμεν. Ανάθεσις έγγρατων Έκκλησιων ύπουργείου υπετέρα σοφή και θεομνησική εξοχότητι έχασοποιητεν ιδιαιτέρως ημάς και μητέρα Έκκλησίαν. Εύχόμεθα καθως καλό Κυρίως ένίσχυσιν, εύδόσων.

Πατριάρχης Φώτιος»

—Κατὰ τὴν α' ἑβδομάδα τοῦ παρ. Ὀκτωβρίου συνεκροτήθη ἐν Βοστώνῃ ἡ ἕκτη γενικὴ κληρικολαϊκὴ συνέλευσις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀθηναγόρα. Ταύτης μετέσχον περὶ τοὺς 200 κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, παρῶν δ' ἐν αὐτῇ καὶ ὁ πρσβετητὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Δ. Σισιλιάνος. Ὁ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητὴς» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξάγει τὴν γαλήνην, τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν ἐνότητα σκέψεων καὶ κατευθύνσεων τῆς συνέλευσεως, σημειωσάσης οὕτω σπουδαῖον σταθμὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, ὑπερτεροῦντος σχεδὸν τρεῖς τὸν ἑλληνισμὸν τῆς Αἰγύπτου, κατὰ δὴ καὶ ἡμίσειαν δὲ φορᾶς τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν τῆς Κύπρου καὶ ἐν γένει ὅλον τὸν ἑλληνισμὸν τῆς ἑλληνικῆς διασποράς. Ἡ Συνέλευσις ἀπεφάσισε τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν ἀπογευματινῶν καὶ ἡμερησίων κοινοτικῶν σχολείων, τὴν συστηματικώτερον ὀργάνωσιν τῆς φιλανθρωπίας, τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας διὰ πλειόνων ἐπισκόπων, τὸ ἀμετάθετον τῶν ἐφημερίων πρὸ τῆς παρελεύσεως τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των, τὴν ἐπιτικώτερον ὑποβήθησιν τῶν ἱερῶν καὶ κοινοτικῶν ἐκ τῶν ὄρων των, τὴν εὐρυτέραν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποκεντρωτικοῦ συστήματος ἐν τῇ διοικήσει τῶν κοινοτικῶν, τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὴν βελτίωσιν τῆς θρησκευτικῆς, πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς, τῶν πιστῶν καὶ τὴν ἐν γένει δημοουργίαν καταστάσεως ἀπολύτως σταθερᾶς.—Μετ' ἀποφασίαν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Νέας Ὑόρκης συνεκροτήθη διὰ πρώτην φορᾶν ἐν Ἀμερικῇ γενικὸν συνέδριον γυναικείων ἑλληνικῶν ὀργανώσεων ἐν Βοστώνῃ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Εἰς τὸ ὑπουργικὸν ἔγγραφο, δι' οὗ ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις ἐκοινοποίει πρὸς τὴν Τοποτηρητείαν τοὺς ὄρους ὑφ' οὓς δύνανται νὰ προχωρήσῃ ἡ πατριαρχικὴ ἐκλογή, ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς ἀπήντησε πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν αἰγύπτειον Ὑπουργὸν ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ βαθεῖαν μελέτην τῶν ὑποβληθέντων Αὐτῇ πέντε ὄρων παρετήρησεν ὅτι δύο ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ἤδη ἐκτελεσθεῖ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἡτοι λειτουργοῦσιν ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ἔτους εἰδικὰ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων προσωπικοῦ δικαίου τῶν Σύρων ὀρθοδόξων, καὶ τὸ ζήτημα δὲ τῆς αἰγυπτιακῆς ἰθαγενείας τοῦ ὀρθοδόξου Πατριάρχου ἔχει ἤδη λυθῆ συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κυβερνήσεως κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς τρεῖς ἄλλους ὄρους ἡ Ἱερά Σύνοδος λυλεῖται μὴ δυναμένη νὰ ἀποδεχθῇ αὐτούς, διότι ἡ μὲν σύνταξις Ἐκκλησιαστικῶν Κανονισμῶν εἶναι ἔργον τῆς αὐτονόμου Ἐκκλησίας καὶ ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου ὡς νομοθετικῆς καὶ διοικητικῆς Ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο, βασιζόμενον ἐπὶ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τῶν προαιωνίων ἐθίμων καὶ ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν Πατριαρχῶν Φατίου καὶ Μελετίου, προκειμένου δὲ περὶ διαχειρίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τὸ δικαίωμα ἀνήκει εἰς τὴν διοικοῦσαν Ἱεράν Σύνοδον μετὰ τοῦ Πατριάρχου, συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὴν μακραίωνα πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας. Τέλος, ἡ χειροτονία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀξώμης κ. Νικολάου εἶνε ἱκανοποιητικὴ διὰ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐκ Συρίας χριστιανῶν, τοῦτο δ' εἶχεν ἀποδεχθῆ καὶ ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις, διὸ καὶ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Πατριάρχην Μελετίου.

—Ὁ πρῶτος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κοινότητος ἐκκλησιῶν ἐντολὴν τῶν διοικουσῶν τὰς κοινότητος Ἀλεξανδρείας καὶ Καίρου ἐπιτροπῶν ἀπηύθυνεν ἔγγραφο πρὸς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν δι' οὗ, ἐκφράζων τὴν ζωηρὰν κατάπληξιν τῶν ἐν λόγῳ κοινοτήτων, ὡς καὶ ὅλου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου ν' ἀναβάλλῃ ἐπ' ἀόριστον τὴν ἐξακολούθησιν ἐκλογῆς Πατριάρχου καὶ νὰ προέλθῃ εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν ἀνακινουμένων ἐν τῇ πρὸς τὴν Τοποτηρητείαν ἐπιστολῇ τοῦ αἰγυπτίου ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ζητημάτων, ἐκφράζει τὸν φόβον ὅτι οὕτω θὰ διαιωνισθῇ

βλαβερὰ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν κατάστασις, ἐπὶ πλέον δὲ θὰ ἀνεγνωρίζετο δικαίωμα παρεμβάσεως ξένων ἀρχῶν εἰς τὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ὄθεν—ἐξακολουθεῖ τὸ ἔγγραφο—ἐπιβάλλεται νὰ μὴ ἀνακοπῇ ἡ ἐκλογή, καθ' ὅσον μάλιστα ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔγγραφου προκύπτει ὅτι ὁ μέλλων Πατριάρχης, ἐπικουρούμενος ὑπὸ τῆς Συνόδου καὶ τῶν κοινοτήτων, «εὐκόλως θὰ καταδείξῃ τὸ τελικῶς ἀπαράδεκτον καὶ ἀβάσιμον τῶν αἰτημάτων τῆς αἰγυπτ. κυβερνήσεως. Συνιστῶντες δ' οἱ κοινοτικοὶ περαιτέρω τὴν σύγκλησιν νομικοῦ συμβουλίου πρὸς ἐξέτασιν τῶν διαταγμῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ καθορισμὸν τῆς ἀκολουθητέας ὁδοῦ, διαμεριζόμενοι διὰ τὴν ληφθεῖσαν περὶ ἀναβολῆς τῆς ἐκλογῆς ἀπόφασιν καὶ δηλοῖσιν, ὅτι, ἐν περιπτώσει ἐμμενῆς εἰς αὐτήν, θὰ συγκαλέσουν παγκοινοτικὸν συνέδριον διὰ νὰ λάβῃ «τάς ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐνδεικνυόμενας σοβαρὰς καὶ ἐπιβεβλημένας ἀποφάσεις».

—Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ Πανταίνου δημοσιεύεται ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Συνόδου δηλούσης ὅτι μετ' ἐπιβεβλημένης συνεδρίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου διώρισεν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λεοντοπόλεως, Ἐριμουπόλεως, Νοβίας καὶ Κερθαγένης, ἧτις θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ διὰ νὰ δώσῃ πᾶσαν ἐξήγησιν πρὸς ἄρσιν τῶν ὄρων τῶν τιθεμένων πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ ἐκλεγχομένου Πατριάρχου, θὰ ἐνεργήσῃ δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἐκ Συρίας ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς, ὥστε νὰ συμφωνήσων μετὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς ἄρσιν τῆς μετὰ τὴν Ἱεράν Σύνοδον καὶ αὐτῶν διαφορᾶς. Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου καθρισθῆ Νομικὸν Συμβούλιον ἵνα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς χαράξωσι τὰς ὀριστικὰς κατευθύνσεις, ἃς ἐπιβάλλεται νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας. Τέλος, δηλοῖται ὅτι τὴν 15ην προσεχούσας Ἰανουαρίου θὰ συνέλθῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἵνα, ἀνεξαργητικῶς τοῦ ἀποτελέσματος τῶν συνεννοήσεων τούτων, προβῇ ἀθήμερον εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων πρὸς συνέχισιν τοῦ ἐκλογικοῦ τῆς ἔργου ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ἐν ἰσχύϊ Κανονισμοῦ.

—Εἰς τὸ ἔγγραφο τοῦ Τοποτηρητοῦ ἀπαντῶν ὁ αἰγύπιος ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνεκοινώσεν ὅτι διὰ τῆς ἐπιστολῆς του δὲν ἐσκόπει νὰ ἀντιτεθῇ εἰς τὴν συνέχισιν τῶν ἐκλογικῶν ἐνεργειῶν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Πατριάρχου καὶ ὅτι ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις «κρατοῦσα ἐν τῇ ἀνεκαίρῳ αὐτῶν τὰ σημεῖα τῆς περὶ τῆς ὁλογῆς ἐπιστολῆς ἀναβάλλει πᾶσαν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς μέχρι τῆς διεκπεραιώσεως τῆς εἰρημνῆς ἐκλογῆς».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε χορηγίαν £ 40 ἐκ τοῦ κληροδοτήματος ἐκδόσεων τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυρίλλου γ' πρὸς ἐκδόσιν τῆς τετρακοσιοσελίδου περιπτου ἄρτιας «Κυπριακῆς Βιβλιογραφίας» τοῦ ἐν Λάρνακι λογιῶ ἱστοριοδίφου κ. Νεοκλέους Κυριαζῆ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ Δρ. Γκαϊμπελς ἐν τῷ ἔργῳ του «Ὁ Κομμουνισμὸς χωρὶς προσωπεῖον» ἀναφέρει ὅτι μέχρι τοῦ 1930 οἱ μολοτιεβικοὶ ἐθανάτωσαν 1600 ἱερεῖς καὶ 7.000 μοναχοὺς, ἐν δὲ ταῖς εἰρηκαῖς σήπονται 48 ἐπίσκοποι, 3.700 ἱερεῖς καὶ 6.000 μοναχοὶ καὶ μοναχᾶι. Ὁ ὅλος δ' ἀριθμὸς τῶν φονευθέντων, ἐγκαθειρθέντων καὶ ἐξορισθέντων κληρικῶν ὑπερέβη τὰς 40.000.

ΡΩΜΑ-ΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν Μπρατισλάβα, πρωτεύουσῃ τῆς Σλοβακίας ἐπικεῖται ἡ Ἱδρυσις νέας καθολικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἥδη μὲν ἀπὸ τοῦ 1919 ἀποφασισθεῖσα, ἀλλ' ἔνεκα τῶν πολιτικο-θρησκευτικῶν ἀνωμαλιῶν τῆς Σλοβακίας μέχρι τοῦδε ἀναβληθεῖσα, ἐφ' ὅσον μέγα μέρος τῆς χώρας ἐτέλει ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν οὐγγρῶν ἐπισκόπων. Ἡ κατάστασις ἐξωμαλύνθη διὰ τοῦ ἐπ' ἐσχάτων μεταξὺ τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τῆς Ἀγίας Ἐδρας συναφθέντος Κογκρηδίου, μετὰ τὸ ὅποιον ἡ Congregatio τῶν σεμιναριῶν, τῶν πανεπιστημίων καὶ τῶν σπουδῶν παρέσχε τὴν ἄδειαν τῆς ἱδρύσεως τῆς νέας Θεολογικῆς Σχολῆς. Οἱ καθηγηταὶ αὐτῆς θὰ διορίζωνται ὑπὸ τοῦ κράτους μετὰ πρότασιν ἐπιτροπῆς ἐκ θεολόγων καθηγητῶν τῶν ἐν Olmitz Θεο-

λογικών Σχολών και της του Πανεπιστημίου του Καρόλου δ', ή δ' επικύρωσις του διορισμού των θά γίνεται υπό των εκκλησιαστικών αρχών.

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Περί φθίναντα τόν παρελθόντα Οκτώβριον ή έν Ίεροσολύμοις άρμενική Έκκλησία έπανηγύρισεν, ως προανηγείλαμεν, την ιε' εκατονταετηρίδα της υπό των άγ. Μεσρόμπ και Σαχάγκ εις την άρμενικήν μεταφράσεως της Άγ. Γραφής. Π έορτή διήρκεσεν επί τριήμερον, ώμίλησε δ' επί της σημασίας αυτής ο άρμένιος Πατριάρχης Ίεροσολύμων Μακαρ. Τσαγκόμ, ο διεθυντής της Θεολογ. Σχολής αιδος. Νιράν Βιοταμπέν Νερσιάν και ο άρμένιος ποιητής κ. Οσιαγκάν. Κατά την εορτήν παρόντες αντιστώσωποι του έν Ίεροσολύμοις άγγλου επισκόπου, τ ο άρμενίου Καθολικού και άλλοι επίσημοι.

ΒΙΒΛΙΑ

Δημητρίου Π. Πασχάλη, Π έν Άτοικίσις της Νάξου γυναικεια μονή της άγίας Μαρίνης. Ανατύπωσις έν της Έπετηρίδος Βυζαντινών Σπουδών. Άθήναι, τύποις <Έστίας>, 1935.

<ΘΕΟΛΟΓΙΑ>, έξεδόθη τό τεύχος Δεκεμβρίου 1935 (ΝΒ'). Περιεχόμενα: Ο τίτλος του Άρχιεπισκόπου, Ίστορικόν Σημείωμα υπό του Άρχιεπισκόπου Άθηνών Χρυσοστόμου—Μειρικά παρατηρήσεις εις τό νέον Θεοδοκίριον υπό Έμμ. Παντελάκη—Σωφρόνιος ο Γ' και τό Βουλγαρικόν Ξήτημα (Σεπτέμβριος 1863—Δεκεμβρίου 1866) (Τέλος) υπό Άρχμ. Έμμ. Καρπαθίου—Κριτικόν και Βιβλιογραφικόν Δελτίον—Πίναξ κυρίων ονομάτων.

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Ί. Μητρόπολις Κερκύρας και Παξών. Αριθ. Πρωτ. 2269

Επισκοπικόν Δικαστήριον Κλήσις [2]

Καλούμεν τόν Ίερέα Χρυσόστομον (ή Ζαφείριον) Μιόηρον κάτοικον Περιβαλίου Δευκίμινον Κερκύρας, και νύν άγνώστου διαμνήης, ίνα κατά την 11ην Ίανουαρίου 1936 ήμεραν Σύμβιβτον και ώραν 11 π. μ. προσέλθη ένώπιον του έν τη ι. μητροπόλει Έπισκοπικού Δικαστηρίου και δικασθή ως κατηγορούμενος επί μοιχείας και άνηκούστου διαγωγής.

Δηλούται δ' αύτῷ ο. λ έν περιπτώσει μή εμφανισθείς του Δικασθήσεται έρήμην.

Έν Κερκύρα τη 27 Νοεμβρίου 1935

Ο Πρόεδρος του Έπισκοπικού Δικαστηρίου

Ί Ο Κερκύρας και Παξών Άλέξανδρος

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Άρχιεπισκοπή Άθηνών

Αριθμ Πρωτ. 5528.

Έχοντες υπ' όψει τας διατάξεις των άρθρων 51 κ. ε. του κωδικ. νόμου 5439 περί ένοριακών ναών, έφημερίων και ΓΑΚΕ» καλούμεν τούς βουλομένους να καταλάβωσι την κενήν θέσιν έφημερίου του έν Χολαργῷ ι. ναού Κοιμησεως της Θεοτόκου (Βυανερωμένης), ίνα μέχρι της 21ης Ίανουαρίου 1936 υποβάλωσιν ήτιν σχετικήν αίτησιν μετά των γενομισμένων πιστοποιητικών προς ανακήρυξιν αυτών ως υποψηφίων. Έν Άθήναις τη 20η Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Άθηνών Χρυσόστομος.

Ί. Μητρόπολις Αθήνων.

Προκειμένου να έκλεγῃ έφημέριος διά την νηίδα <Άγιος Εδσστράτιος> της έπαρχίας ήμων καλούμεν τούς βουλομένους να θέσωσιν υποψηφιότητα να υποβάλωσιν έντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης εις την Ιεράν Μητρόπολιν αίτησιν, συνοδευομένην από τά προβλεπόμενα υπό του άρθρου 53 του νόμου 5439 περί κωδικοποιήσεως των περί ένορίων κ.λ.π. ισχυουσών διατάξεων, δικαιολογητικά. Απαιτούνται διά την ένορίαν τούτην ειρηνικά τολάχιστον ένατάξιν Δημοτικόν σχολείον ή καταργηθέν.

τος σχολαρχείου άπολυτηρίου. Καστρον 15 Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Λήμιου Στέφανος.

Ί. Μητρόπολις Μυτιλήνης.

Κηρυχθείσης έν χρεία της έφημεριακής θέσεως του ιεροϋ ναού Κρηίτες Θεοτόκου Κάτω Τριούτες καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τά υπό του νόμου 5439 προβλεπόμενα, όπως υποβάλωσιν εις την Ιεράν μητρόπολιν σχετικήν αίτησιν μετά των γενομισμένων πιστοποιητικών μέχρι της 31 Δεκεμβρίου έ. έτους. Έν Μυτιλήνη τη 13 Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Μυτιλήνης Ίάκωβος.

Ί. Μητρόπολις Λαρίσης και Πλαταμώνος.

Έχοντας υπ' όψει τό άρθρον 81 του κωδικοποιημένου νόμου 5439 περί ένοριακών ναών και έφημερίων κ.λ.π. προσκαλούμεν τούς βουλομένους να καταλάβωσι τας χηρεύουσας θέσεις τακτικού έφημερίου των ένορίων, 1) ι. ναού Ταξιαρχών Κρανιάς, 2) άγίου Κωνσταντίνου Παλλησπόργου, 3) άγίου Άθανασίου Ριζοβύλου, 4) Ζωοδόχου Πηγής Άογυροπούλιου, 5) άγίου Νικολάου Κουτσούρου, 6) άγίας Τριάδος Τεμπών, 7) άγίου Άχιλλείου Σουλεμεζ, 8) άγίου Άθανασίου Κοκκίνες, 9) άγίου Άθανασίου Άγναντερή, 10) άγίου Άθανασίου Ψυχικού, 11) Τιμίου Προδρόμου Όριά, 12) άγίου Γεωργίου Σουφλάρ (Νέσσανος), 13) άγίου Δημητρίου Τζαμί (Νέσσανος), 14) άγίου Δημητρίου Τουρκομουσλί και 15) <Κοίμησις Θεοτόκου> Χασάν Τατάς, όπως έντός μηνός από σήμερα υποβάλωσιν εις τό Γραφείον της καθ' ήμās ι. Μητροπόλεως τά υπό του άρθρου 83 του αυτού ως άνω νόμου 5439 προβλεπόμενα δικαιολογητικά έγγραφα των προσόντων αυτών, ίνα προβῶμεν εις ανακήρυξιν υποψηφίων διά τας άνω ένορίας. Έν Λαρίση τη 20 Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Λαρίσης Δαρθόθεος.

Ί. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Χηρεύουσας της θέσεως τακτικού έφημερίου της ένορίας Νέας Μάκρης, έπαρχίας Δομοκού προσκαλούμεν και αύθις τούς βουλομένους να καταλάβωσι την θέσιν ταύτην και έχοντας τά υπό του άρθρου 82 του νόμου 5439 περί ένορ. ναών 5439 προβλεπόμενα προσόντα, όπως έντός δέκα ήμερών από της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλωσιν εις τό γραφεία της ι. Μητροπόλεως τά υπό του άρθρου 83 του ως άνω νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Έν Λαμία τη 16 Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Φθιώτιδος Άμβρόσιος.

Χηρεύουσας της θέσεως τακτικού έφημερίου της ένορίας Γουλιμίου προσκαλούμεν και αύθις τούς βουλομένους να καταλάβωσι την θέσιν ταύτην, όπως έντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλωσιν εις την Ιεράν Μητρόπολιν τά υπό του άρθρου 83 του νόμου 5439 περί ένορ. ναών και έφημερίων προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Έν Λαμία τη 16 Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Φθιώτιδος Άμβρόσιος.

Χηρεύουσας της θέσεως τακτικού έφημερίου της ένορίας άγ. Γεωργίου έπαρχίας Δομοκού προσκαλούμεν και εκ δευτέρου τούς βουλομένους να καταλάβωσι την θέσιν ταύτην και έχοντας τά υπό του άρθρου 83 του νόμου 5439 περί ένορ. ναών και έφημερίων προβλεπόμενα προσόντα, όπως έντός δέκα ήμερών από της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλωσιν εις τό γραφεία της ι. Μητροπόλεως τά υπό του άρθρου 82 του ως άνω νόμου 5439 προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Έν Λαμία τη 16 Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Φθιώτιδος Άμβρόσιος.

Ί. Μητρόπολις Κορήτης.

Έχοντες υπ' όψει τό άρθρον 81 του κωδικοποιημένου νόμου 5439 <περί ένοριακών ναών και έφημερίων κ.λ.π.> προσκαλούμεν τούς κατημένους τά υπό του άρθρου 82 παρ. 3 του ίδιου νόμου απαιτούμενα προσόντα και βουλομένους να καταλάβωσι την κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού έφημερίου της ένορίας του χωριου Ασπίτσι Πεδιάδος, όπως έντός τριάντα ήμερών από σήμερα υποβάλωσιν τα σχετικά πιστοποιητικά εις τό Γραφείον της Ιεράς Μητροπόλεως Κορήτης, προκειμένου να γινή ανακήρυξις υποψηφίων προς παρῶσιν δι' εκλογής της ανωτέρου χηρεύουσας θέσεως. Έν Πρακτείω τη 11 Δεκεμβρίου 1935. Ί Ο Κορήτης Τιμόθεος.

Γ. Ἐπισκοπῆς Κισσάμου καὶ Σελίνου.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π. προσκαλοῦμεν τοὺς κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 παρ. 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνοριακῆς περιφέρειας Δρακόνιας καὶ Γερακιανῶν Κισσάμου ὁπως ἐντὶς εἰκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσι τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεραῆς Μητροπόλεως Κρήτης, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀναγκηθεῖς ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἀνωτέρω χρεωδύσης θέσεως. Ἐν Ἡρακλείῳ τῆς 10 Δεκεμβρίου 1935. † Ὁ Κρήτης Τιμόθεος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ 13' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ "ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ"

ΝΟΜΟΙ

Ἀναγκαστικὸς νόμος περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονιστικοῦ νόμου 5187 (περὶ ἀνεπιληρωτῶν τῶν παρορισθέντων συνοδικῶν μελῶν καὶ περὶ νομίμου συγκροτήσεως τῶν συνοδικῶν δικαστηρίων) 185. Ἀναγκαστικὸς νόμος περὶ τροποποιήσεως κ.λ. τοῦ περὶ ΤΑΚΕ νόμου 385.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Χρ. Στεφανοπούλου Περὶ πληρώσεως κενωθεισῶν θέσεων ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων 81. **Υπουργοῦ Δ. Χατζίσκου** Περὶ ἐνστάσεως κατὰ ἐκλογῆς ἐφημερίων διὰ λόγους ὑγείας 196. Γνωμοδότησις ἐπὶ τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν 393.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν (περὶ τοῦ προξικοπήματος τῶν μητροπολιτῶν πρ. Δημητριάδος, Ζακύνθου καὶ πρ. Φλωρίνης) 169. Ἐγκύκλιος τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ μνημοσύνου τοῦ Βασιλέως 353. Ἐγκύκλιος τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τῆς εἰρηνεύσεως τοῦ λαοῦ (ἐξ ἀφορμῆς τῆς παλινορθώσεως) 369. Ἐγκύκλιος τοῦ Σεβ. Κεφαλληνίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ πρώτου μητροπολιτικοῦ βίβλου 254. **Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκιήλ** Μία Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν θρησκευμάτων (περὶ τοῦ 1)3 τῶν προσόδων τῶν ναῶν διὰ τὸ ΤΑ ΚΕ) 323.

ΕΓΓΡΑΦΑ

Ὑπουργικὸν ἔγγραφον περὶ τῶν χιλιαστικῶν βιβλίων 229. Ἐγγραφοῦ Ἱ. Συνόδου περὶ κατασχέσεως χιλιαστικῶν βιβλίων 313. Ἐγγραφοῦ τοῦ Ὑπουργείου θρησκευμάτων περὶ διαδικασίας παύσεως ἐφημερίων 329. Ἐγγραφοῦ τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου περὶ ἀπολεσθέντων τίτλων σπουδῶν 346.

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ τοῦκ ἐκδηλώσεως δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοῦ κ' ἀποστολικοῦ κανόνος 299. **Μαρωνείας Ἀνθίμου** Συνταγματικὴ, κανονικὴ καὶ νόμιμος ἢ ἀπόφασις τοῦ πρωτοβαθμίου συνοδικοῦ δικαστηρίου περὶ τῶν τριῶν καθαιρεθέντων ἀρχιερέων 245. **Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκιήλ** Ἡ καθάρισις τῶν ἀρχιερέων 262. Περὶ μίαν ἐκλογὴν ἐφημερίου 273. **Θεσσαλιώ-**

ῦδος καὶ Σπετσῶν διακηρύττει δι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς μισθώσεως: 1) τὸ εἰς θέσιν Πιλατεῖα Βρύσεως μαγαζεῖον τῆς μονῆς βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 162 ε. ἑ. διακηρύξεως τοῦ μοναστηριακοῦ συμβουλίου καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. 2) Τὸ δικαίωμα τῆς θηανοσυλλογῆς τῶν πευκοδένδρων τῆς μονῆς βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 163 διακηρύξεως τοῦ μοναστηριακοῦ συμβουλίου καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐξεργηθήσεται ἐν Πόρῳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 12 Ἰανουαρίου ε. ἑ. ἡμέραν Κριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ ἡγοιμενοσυμβουλίου τῆς μονῆς. Τῆς συγγραφῆς τῶν λοιπῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων δύναται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν οἱ ενδιαφερόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς μονῆς. Ἐν Πόρῳ τῆς 24 Δεκεμβρίου 1935. Ἀρχιμ. Χαρίτων Χαμακιώτης, Ἡγούμενος

τιδος Ἱεζεκιήλ Ἡ μετάθεσις Μητροπολιτῶν 289. **Μαρωνείας Ἀνθίμου** Διασαφήσεις καὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς διατριβῆς «Ἡ καθάρισις τῶν ἀρχιερέων» 321. **Μαρωνείας Ἀνθίμου** Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικοπείας προσηγγῆς τῶν καταδικασθέντων ἀρχιερέων 337. **Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκιήλ** Τὰ ἄρθρα 17 καὶ 133 τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας 325.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Χρυσοστόμου Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 3. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἐπὶ θύραις (περὶ προσοχάλου Ἐξομοιωλογήσεως) 113. **Τοῦ αὐτοῦ** Τὸ δημοσιογραφικὸν (ἢ δημοσιογραφὴ) ἐλευθερίον 153. **Μιχαήλ Ι. Γαλανοῦ** Τὰ πολιτικὰ συντάγματα τῶν ξένων κρατῶν περὶ θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας 158. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἐπιστροφή (περὶ τῶν ἐν Ρωσίᾳ) 257. **Τοῦ αὐτοῦ** Προσοχὴ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν (ἐπὶ τῇ ἐνάργει τοῦ σχολικοῦ ἔτους) 273. **Τοῦ αὐτοῦ** Εἰρήνης κίνδυνος 305. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ μόνη δύναμις 345. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ παλινορθώσις 353. Ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως α) Εὐχὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ δοξολογίαν β) Προσφώνης τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ἐμφάνισιν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου γ) Ἡ ἀντιφώνησις τοῦ Βασιλέως 377.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Ἡ Μασσωριτικὴ Π. Διαθήκη καὶ ἡ μετάφρασις τῶν Ο' 34. **Κ. Ι. Δοβρουμιώτου** Ἰωάννου Χρυσοστόμου ὁμιλία εἰς τὴν Γένεσιν τῆς **Ρ Βέλλα** Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἑβραϊκῆς λέξεως τερ... ἰσι χωρίους τῶν Ο' 123. **Ἀρχιμ. Ἐδαγγῆλ** Ἡ ἱστορία τῆς **Κανὴ Διαθήκη** καὶ ἡ ἱστορία τῆς θρησκείας 139. **Α. Ι. Φυτράκη** Ἰουδαϊκὰ καὶ νεοελληνικὰ παροιμίαι 155, 164.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Δημ. Ι. Κουϊμουσινοπούλου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων ἐπιστολὴ ἀνέκδοτος πρὸς Παννοῦτσον Ναιταρῶν 8. **Κ. Ι. Δοβρουμιώτου** Γεωργίου Τραπεζουντίου λόγος εἰς τὴν πρὸς Θεὸν ἀποδημίαν τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου Ἀλεξ. Μανρωκοδότου 42. **Ἀρχιμ. Ἐμμ. Κασπαθίου** Νικηδόμητος ὁ Ἀγιορείτης 50, 60, 67, 75, 83, 92. **Ἀρχιεπισκ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου** Περὶ χωροπισκόπων καὶ τιτουλαρίων

ἀρχιερέων ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ 57, 65, 73. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἑλληνικὴ παιδεία κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κιόλεως χρόνους 105. **Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου** Ἔθος τῶν ἐν Ἀφρική χριστιανῶν κατὰ τὴν Μ. Πέμπτην 122. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἡ τελευταία φάσις τοῦ ζητήματος τῆς ἄρσεως τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος 125. **Κ. Δυοβουνιάτου** Ἐγκύκλιαι καὶ ἐγγράφα ἀποκείμενα ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Κιμώλου 128. **Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου Παπακυριακοῦ** Ἡδράκις καὶ ὁ ζήλος τῶν ἱεραρχῶν τοῦ 1821 (Πορφύριος Ἀρχιεπίσκοπος Αἰτωλίας) 132. **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου** Ἡ ἐκχριστιάνισις τῶν Σλαύων ἐπὶ τῇ 1050ῃ ἑπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἱεροῦ Μεθοδίου 174, 178, 186, 196, 201, 243, 258. Ἐγγράφον τοῦ Ἀθηνῶν Προκοπίου Β' (περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱδρυθέντος Ἱεροσπουδαστηρίου) 204. **Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ** Ὁ Κίτρος Νικόλαος 313. † **Α. Χ.** Ὁ τίτλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου 330. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἡ ἐν τῷ ἔβραϊκῷ κόσμῳ θρησκευτικῆ κρίσις 338. **Erich R. Seeberg** (—Ἱερων. Κοτσώνη) Ἡ ὀρθόδοξος καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς 357, 372, 404. **Γρηγ. Παπαμιχαήλ** Τὰ ἐν Κάρλοβιτς 406.

ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΚΑ

Ἰ. Δ. Φραγκοῦλη Περὶ ἐν πολύχρηστον καὶ διδακτικώτατον ρητόν («in necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus autem caritas») 143.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἀρχιμ. Ἐμμ. Καρπαθίου Ἐπίσκεψις εἰς τὸν ἅγιον Μάμαντα Νάξου 295.

ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Κ. Ι. Δυοβουνιάτου Τὸ ὑπ' ἀριθ. 145 χειρόγραφον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς 248. **Κ. Δ. Παπαδημητρίου** Ἐκδοσις χειρογράφων βυζαντινῆς μουσικῆς 291. **Κ. Δυοβουνιάτου** Δωρεαὶ τριῶν χειρογράφων εἰς τὸ Θεολογ. Σπουδαστήριον τοῦ Πανεπιστημίου 396.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

Α. Δογματικαὶ συζητήσεις ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανῶν Ἐκκλησιῶν. **Μιχαήλ Κωνσταντινίδου** Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία Νικολάου Κ. Καμίνων 380.

ΙV. Τ. (διασκευασμένη) Ἡθεοθεσία τοῦ Θεοῦ θείας Ἀποκαλύψεως **Μιχαήλ** Ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας ἡ γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς τῆς Γενέσεως 81. Ἡ ἐπὶ μυστηρίου τῆς γίας : φῶς, στερεώμα, ξηρό, βλάστησις Θεοῦ τῆς Παλ. Διαθήκης 107. **Κ. Δ. Παπαδημητρίου** καὶ Χριστιανισμός 155, 162. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Δὲν εἶνε μόνον ἀτομικὴ (ὑπόθεσις ἢ θρησκεία) —κατὰ τοῦ Μαρξισμού) 161. **ΙV. Τ. (Γ. Π.)** Ὁ Θεός, ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἀποστολή 161.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ

Πα. Καλαβροῦτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου Ἡ

ἠθικὴ κατάστασις τῆς σημερινῆς Χριστιανowości 5. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Λαϊκισμός 25. **Πα. Καλαβροῦτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου** Ἡ ἀντιχριστιανικότης ἐν τῇ χριστιανowości 187, 217, 274, 290.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Ὁ κομμουνισμός ἐν Ἑλλάδι 41. **Εὐσταθίου Σταθοπούλου** Χριστιανισμός καὶ ἐργασία 91. **Τοῦ αὐτοῦ** Χριστιανισμός καὶ πλοῦτος 115. **Τοῦ αὐτοῦ** Χριστιανισμός καὶ πτωχοὶ 294. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἡ κοινωνικὴ ἐπιστήμη καὶ ὁ Χριστιανισμός 361.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ—ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Δημ. Ν. Μωραΐτου Ἡ Κατήχησις ἄλλοτε καὶ τώρα 19. **Γεω. Ι. Κονιδάκη** Εἶνε δυνατὴ ἐπιστημονικῶς ὀρθόδοξος ἀγωγή; 26. **Δημητρίου Ν. Μωραΐτου** Τὸ μάθημα τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας 38. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ διδασκαλία τῶν περικοπῶν τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἰς τὰ σχολεῖα 44. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ διδακτικὴ ὕλη τῆς Χριστ. Ἠθικῆς, τῆς Λειτουργικῆς καὶ τῆς Ἀπολογητικῆς 68.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ «Ἀνάκλησις» ὄχι «ἀνάκλησις» 142.

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἀμύλλα Σ. Ἀλιβιζάτου Ἡ ἅγια Ἀπολλωνία 90. **Θαῦμα τοῦ ἁγ. Σπυρῶνος (Πρακτικόν)** 118.

ΕΣΤΙΑ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Ἡ μεγάλη προφητεία τοῦ Συμεῶν (2 Φεβρ.) 33. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ Ἀνάστασις 121. **Ἰ. Δ. Φραγκοῦλη** Ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου παρὰ τοῖς ἑλλησι πατράσι καὶ τοῖς Ἐκκλησ. συγγραφεῦσι (24 Ἰουνίου) 203, 218. **Πρωθ. Δουκᾶ Παπαναστασίου** Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐν Ἀθήναις (λόγος, 29 Ἰουν.) 211. **Τρίκης καὶ σταγῶν Πολυλάρου** Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνάκρισιν καὶ ἀπολογία (λόγος εἰς τὴν Μ. Παρασκευὴν) 230. **Ἐμμ. Καρπαθίου** Ἡ ἅγια Ἀποκαλύψις καὶ ἡ βεβαιότης τῶν μυστηρίων 230.

ΕΚ:

Σερρῶν Κωνσταντίνου Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀποστολή 4. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** τὸ ζήτημα τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ 161. **Μιχαήλ** Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀποστολή 161.

ΥΝΕΡΙ

τῆς συνεργασίας 36. **Μ. Μανιῶν** Καθῆκον πρὸς τὸν Θεὸν ἐν Παρισίοις 20. Ἡ ὀρθόδοξος Βαλκανιστικὴ Ἐκκλησία 235.

ΓΙΑΚΑ

Διάγγελμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαὸν περὶ τῆς ἀποστασίας τῶν τριῶν τέως Μητροπολιτῶν εἰς τὸν παλαίσημοθολογισμὸν 169. Ἐπίτομη

τῶν Μητροπολιτῶν Ὑδρας, Σάμου καὶ Ἀκρονατίας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον περὶ παρατήσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ συνοδικοῦ συνέδρου. 171. *Πρ. Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας* Ἐκκλησις πρὸς τοὺς ἀποστάτας ἀρχιερεῖς 172. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου περὶ τῶν στασιαστῶν 175. Ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τοὺς στασιαστὰς 177. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν περὶ τῶν στασιαστῶν 177. Ἐπὶ τῆς διαταραχῆς τῆς Ἐκκλησίας (ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης) 185. *Εἰδικωτέρου* Ὁ ἐκ τῶν παλαιομερολογιῶν κίνδυνος 188. Ἀπόφασις τοῦ διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς πρωτοβαθμίου δικαστηρίου κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν τῶς Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης: Χρυσοστόμου καὶ τῶς Ζακύνθου Χρυσοστόμου 193. Ἀπόφασις τοῦ συνοδικοῦ δικαστηρίου κατὰ τῶν Χριστοφύρου Χαϊζῆ, Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ Πολυκάρπου Λιώση 213. Ἀπόφασις τοῦ διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς δευτεροβαθμίου συνοδικοῦ δικαστηρίου κατὰ τοῦ τῶς Μητροπ. Ζακύνθου Χρυσοστόμου Δημητρίου 225. Ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ τῶν Χριστοφύρου Χαϊζῆ καὶ Πολυκάρπου Λιώση, κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν 227. Παλινοφθαί 354.

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Ἐμμ Μυτιληναίου Ἡ λατινικὴ προπαγάνδα μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀρμενίων 37.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἀγαθάγγελος 181. Ἀλεξανδρείας Μελέτιος 241. Α. Δημητρίεβσκη 266. Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος 282. Κισσάμου καὶ Σελίνου Ἄνθιμος 282. Παῦλος Κουντουριώτης 283. Χρῆστος Ἀνδρούτσος 359.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ: Ἡ ποιμαντορικὴ ἔκκλησις 10. Ἀρετῆς ἐπιβράβευσις 18. Ἴσως ἐφέτος 11. Ἡ κακὴ κληρονομία 11. Ὑποθῆκαι ἐραρχου 20. Αἱ γυναῖκες τῆς βιοπάλης 20. Ὁ ναὸς εἰς μουσεῖον 21. Ἡ φιλανθρωπία 21. Ἡ δῆθιν λατινικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν 29. Ἐπὶ τέλους! (περὶ τῆς δῆθιν λατινικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν) 30. Τί δαδάσκονται οἱ νέοι μας 30. Ἄλλη ἀπόδειξις (οἱ ἐν Τουρκίᾳ κώδωνες τῶν ναῶν) 38. Ὁ «Ἰ ρὸς Σύνδεμος» (41ον ἔτος) 39. Ἡ παιδικὴ ψυχὴ 39. «Das Leben Jesu» (τοῦ Straus) 46. Παραισθησιαί 46. Τὸ δῆθιν Ἐὐαγγέλιον 52. Τὸ κράτος καὶ τὸ Βατικανόν (ἐπὶ ἄρθρου τοῦ καθηγ. Α. Ἀλιβιζάτου) 52. Φοιτητικὴ ἄμυνα 52. Καὶ αὐτοὶ θὰ συνέλθουν 61. Ἴσως τὸ σπουδαιότερον 61. Ὁ περ ἔδει δεῖξαι (ὁ περὶ οἴσου τουρκικὸς νόμος) 61. Ἐπίκαιρος πρυτανικὸς λόγος 63. Χορομανία 69. Ἡ νέα ὁδὸς (ἐπὶ τοῦ κινήματος) 76. Ἐνωσις γονέων 76. Ὁ αἰὼν τοῦ παιδιοῦ 77. Ἐιρήνη (ἐπὶ τῇ καταστολῇ τοῦ κινήματος) 85. Ἀγνοίας καὶ ἀπιστίας φαινόμενα 85. Ἀσύστατοι ἀξιώσεις (ρουμάνων ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους) 85. Ψευδῆς εἰδήσις περὶ τοῦ Ἁγ. Ὄρους (περὶ καταγωγῆς τῆς αυτονομίας του) 86. Πολιτικὴ καὶ θρησκεία 94. Ὁ Μαζαρυκ 94. Τὸ ζήτημα τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος 100. Βαχ 101. Ἐπάνοδος (ἐκπαιδευτικόν) 108. Τὸ κράτος καὶ τὸ Βατικανόν (ἐπὶ ἀρθρογραφίας Α. Ἀλιβιζάτου καὶ Δελένδα) 108. Μεγαλοφυΐας στενότης

(περὶ τοῦ Einstein) 117. Τὸ περὶ τῆς Ἐκκλησίας θέμα 117. Τὰ ἐν Ρωσίᾳ 117. «Ἀλλήλους περιπτύξομεθα» 133. Καὶ ἐν ἄλλο καθῆκον (ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσῶν θλιβομένων) 133. Θλιβερὰ παρεξήγησις (ἐπὶ τῆς ἀποπέρας τεματισμοῦ τοῦ κινήματος) 134. Ἀσύστατοι ἀξιώσεις (περὶ τοῦ βουλγ. σχίσματος) 134. Ἀπροσδόκητος εἰσβολὴ (μαρξιστικῶν θεωριῶν εἰς ἀστικὰ φύλλα) 134. Αἱ ἐσοταὶ καὶ ὁ τύπος 145. Ἦτο ἐπόμενον (λατινικὴ προπαγάνδα ἐν Ἀλβανίᾳ) 146. Ἡ σκοπιμότης (τὸ γαλλοσοβιετικὸν σύμφωνον) 146. Πρὸς μίμησιν (κατὰ κακοῦ κινήματογράφου) 146. Ἀλέξανδρος Πάλλης (νεκρολ.) 147. Ὁ θρησκευτικὸς παράγων (ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει) 159. Τὸ χειρότερον (τὰ ἐγκεκριμένα διδακτ. β βλία) 159. Κομμουνιστικὴ λογοτεχνία 165. Ἡ ριζικὴ ἀντίθεσις (ὁ γεωμ. πρωθυπουργὸς κατὰ τοῦ Μπολσεβισμοῦ) 165. Ἡ ἔκκλησιαστικὴ στάσις 180. Ἡ κατηχητικὴ κίνησις 181. Ὁ κινήματογράφος καὶ ἡ παιδικὴ ἡλικία 181. Τὸ Σπετσοποῦλειον 181. Ἡ σοφιστεία (τῶν στασιασάντων ἀρχιερέων) 190. Μαῦσῃ: Μαῖμοιδῃ: 190. Προλάβετε τὴν ἐπέκτασιν (ὁ «Πάνταϊνος» περὶ τοῦ παλαιομερολογητισμοῦ) 197. Ἐπικίνδυνος θεωρία (περὶ τοῦ αὐτοῦ) 198. Ἐκκλησιαστικὸς ἐκμετάλλευσις (τῆς θρησκείας ὑπὸ τοῦ τουρισμοῦ) 205. Σπάϊος λακωνισμὸς 206. Παράδοξος ἀντίληψις (δὴ ὁ Χ)ριστὸς εἶνε θρησκεία ἐθνικὴ) 206. Οἱ ρουμάνοι διὰ τὴν ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν 221. Τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας (ἐπὶ τῇ παρεσχεθείσῃ τῷ τῶς Ζακύνθου συγγνώμῃ) 236. Ὁ νέος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων 237. Ἡ τῶν ἔξω ἐντύπωσις (περὶ τῆς ἀποστασίας τῶν ἀρχιερέων) 237. Τὸ ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ Πολωνίας 237. Τὸ ἑλληνικὸν Ἀντικαθολικὸν Ἰνστιτούτον 238. Τῆς Μητρὸς ἡ μικρία (διὰ τὸ παλαιομερολ.) 252. Ἀσημονηθεῖσαι γινῶμαι περὶ ἡμερολογίου (τοῦ ποτὲ πρ. Φλωρίνης) 252. Ἀπροσδόκητος παρατήρησις (τῶν «Ἐκκλ. Καιρῶν» Λονδίνου περὶ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων) 253. Ἀγνοίας πλάνη (ἐλεγχος τῆς προηγουμ. παρατηρήσεως) 253. Ἀνακριβειῶν ἐλεγχος (κατὰ ἰσχυρισμῶν τινῶν τοῦ ποτὲ Δημητριάδος Γερμανοῦ) 264. Συνατικὰ 265. Μία εἰκοσιπενταετηρίς (τοῦ Μητροπ. Ἐδέσσης Κωνσταντίου) 265. Σύγχρονοι ἀντινομία 265. Μία ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ (τοῦ Μ. Ἀρχιμ. Μιχαήλ Κωνινίδου πρὸς τὸν Πάπαν Ρώμης) 281. Ὁ κύριος λόγος (ἐπὶ τῆς ἰταλοσοβυσσινιακῆς συγκρούσεως) 281. Μία ἐξομολόγησις (τοῦ πολιτικοῦ Ροϊανκάρ) 281. Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν (παλαιομερολ.) 282. Τὰ δευτερεύοντα (παλαιομερολ.) 299. Ὁ μοιότης ἀσπόνδων (Μπολσεβισμὸς καὶ γεωμ. ἐθνικοσοσιαλισμὸς) 299. Ἀναγκαία δῆλωσις (κατὰ συκαφαντιῶν) 300. Αἱ «δοῖ» τῆς Ἀγ. Ἐδρας 309. Ἡ χριστιανικὴ Ἰταλία καὶ ὁ Μουσσολίνη 310. Ἡ θέσις τοῦ Πάπα (ἐν τῷ ἰταλοαθησιακῷ) 310. Μία ἀκλόνητος γνωμοδότησις (περὶ τοῦ Μητροπ. Μυτιλήνης) 317. Τὸ γεγονός (ὁ ἰταλοαβυσσ. πόλεμος) 327. Κοινωνικὴ προκλήσις (φιλανθρ. δρᾶσις θεολόγων φοιτητῶν) 334. Ἡ Ἀξίωμα 335. Θρησκευτικὴ ἀφύπνισις 340. Μία τετρακοσιετηρίς (τῆς εἰς τὴν ἀγγλικὴν μεταφράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς) 340. H. Schütz 340. Ἀξιόλογος δρᾶσις (τοῦ κ. Hollenbach) 340. Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλη-

σίας (ὁ Καντζεβουρίας περὶ τοῦ Ἰταλοβυρσινιακοῦ) 341. Σοβαρὸς κίνδυνος (περὶ τοῦ Χιλιανοῦ) 348. Σιωπῆς σχόλια (ὁ Πάπας περὶ τοῦ Ἰταλοβυρσ.) 348. Πρόσθετος ἄμυνα (τὸ αὐτὸ) 349. Γενικὴ ἢ κατακραγῆ (τὸ αὐτὸ) 349. Τὸ πρῶτον βῆμα (περὶ διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν) 357. Ἡ συνεκπαίδευσις τῶν φύλων 357. Συγκινητικὴ προῖξις 358. Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης 358. Πανορθόδοξον θεολογικὸν συνέδριον 364. Ἀξιοσημεῖον τῶν Ἰβηλαίων (τοῦ Καθηγ. Ν. Γλομπκαρόβσκη) 365. Ὁ σχολικὸς σάφαξ (περὶ διδασκ. βιβλίων) 365. Καθολικότης καὶ ἐκλειτισμὸς 372, 382. Οὐ ἔστι χρεῖα (περὶ ἔθν. καὶ θρησ. ἰδανικῶν) 373. Ἡ ἐπιδεινωσις (τὰ ἐν Ρωσίᾳ) 382. Ἡ νέα καμπὴ (ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως καὶ τῇ ἀναθέσει τοῦ ὑπουργείου θρησκευμάτων εἰς τὸν Καθηγ. κ. Α. Μπαλάνον) 390. Ἀξιοπρόσεκτα σχόλια (περὶ τοῦ βουλγαρ. σχίσματος καὶ τοῦ παλαιομερολογητικοῦ) 397. Αἱ κραυγαὶ τοῦ κλέπτου (σχόλιον Tablet ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως) 398. Εἰρήνης εὐχὴ 398. Ἡ ἀγωνία (ἐπὶ τῇ ἐφορτῇ τῶν Χριστουγέννων) 408. Ἡ ἐφορτὴ τῆς οικογενείας 408. Ὁ Οἰκομ. Πατριάρχης 409. Ἡ ἀπήχησις τῆς κοινῆς γνώμης 409. Ἡ σημιασία τῶν διδασκάλων 489.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἱ. Σύνοδος: Παλαιομερολογιακὰ 53. Τὰ φιλόπτοχα Ταμεῖα 53. Ἀπαλλοτριώσεις μοναστηρ. κτημάτων 53. Μητροπόλις Νευροκοπίου 63, 77. Περὶ ἀπολογίας κατηγορουμένων κληρικῶν 63. Περὶ ἐκποιήσεως μοναστηρ. κτημάτων 69. Ἡ ἀγιογραφία ἐν τοῖς ναοῖς 110. Δράμης παλαιομερολογητικῶν ἐν Σάμῳ 110. Τὰ περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἄρθρα τοῦ Συντάγματος 120. Ἐκλογὴ παροναξίας Χερουβίμ 148. Ἡ συγχώνευσις τῶν Οἰκομ. Ὄργανισμῶν 160. 121 ἑκατομ. τοῦ Μ. Κωνσταντίνου 166. Τὰ ἀπαλλοτριωθέντα μοναστηρ. κτήματα 166. Ἡ ἀποστασία τῶν τριῶν ἀρχιερέων 175, 182, 191, 199. Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ 207. Σχολὴ ἐκκλησ. μουσικῆς 208. Ἐναρξίς Ἐθνοσυνελεύσεως 222. Οἱ ἀποστῆται ἀρχιερεῖς 222, 239, 351. Δίκη Ζακύνθου Χρυσοστόμου 238. Ἐκλογὴ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Τιμοθέου 254. Θάνατος πατρ. Ἀλεξάνδρειας Μελετίου 254. Ἐκποιήσις ἀκινήτων 269. Ἡ νέα συνοδικὴ περίοδος 283. Προπαρασκ. ἐκκλησ. σχόλια 301, 335, 351. Τὸ σχέδιον Ἀστικοῦ Κώδικος 311. Περὶ χιλιαστῶν 318. Μνημόσυνον τοῦ βασιλέως 327. Τὰ μητροπολιτικὰ γραφεῖα 335. Νέος Ἀρχιεπισκοπάρχης τῆς Ἱ. Συνόδου 351. Ἡ Ἱ. Σύνοδος πρὸς τὸν βασιλέα 358. Ὄνομασῆρια Προέδρου Ἱ. Συνόδου 366. Δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως 383. Οἱ ἱεράρχαι παρὰ τῷ Βασιλεῖ 383. Οἱ ἀναγκαστικοὶ νόμοι περὶ τῆς ἐκκλησ. κτηματ. περιουσίας 383, 391. Ὁ ὑπουργὸς τῆς κυβερνήσεως Δεμερτζὴ κ. Α. Μπαλάνος παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ 391. Ἐπιτροπὴ περὶ ἀνορθώσεως τῶν τῆς Ἐκκλησίας 391, 398.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν: Προαγωγή τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου εἰς Ἐπίσκοπον 12, 13. Ἰασις τυφλῆς 102. Τὰ φιλόπτοχα Ἀρχιεπισκοπῆς 102. Ἡ εἰς τὴν φιλλανδιανήν μετάφρ. τῶν λειτουργ. βιβλίων 160. Ἐφορτὴ Πέτρου καὶ Παύλου 223. Κατηχητικὴ κίνησις 255. Σερβικὸν παράσημον τῷ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπῳ 301. Ἀπόπειρα κατὰ μονῆς Πετράκη 308. Οἱ λαῖνοι ἐν Ἡρακλίῳ 351. Πανορθόδοξον θεολογικὸν ἐπιστημον. συνέδριον ἐν Ἀθήναις 367. Πανήγυρις πανεπιστημ. ναοῦ Καπνικαεῶς 375.

Ἱεραὶ Μητροπόλεις: Μαντινείας καὶ Κυνησείας 53, 54, 78, 120, 221, 268, 324, 328. Κερκυρας 223. Μυτιλήνης 13, 54, 87, 95, 148, 208, 254, 268, 284, 301, 312, 333, 391, 399. Βεροῦσας 223. Φθιώτιδος 148, 284. Ἐνῶντης 254,

282, 301. Χίου 87. Λορέας 102. Τρίκκης καὶ Σταγῶν 341. Ἀργολίδος 149, 268. Πολυανῆς 135. Κορίνθου 223. Λαρίσης 14, 23, 53, 166. Πιλείας 350, 383, 391. Μεσσηνίας 54. Δημητριάδος 222, 284, 301, 327, 332, 335, 367. Θεσσαλιώτιδος 208, 367. Θήρας 374, 398. Σιδηροκάστρου 54. Κεφαλληνίας 254. Ζακύνθου 53, 110, 148, 228. Παροναξίας 31, 102, 148, 164, 191. Καστορίας καὶ Πρεβέζης 12, 31. Φωκίδος 391. Ναυπακτίας 391.

Αἱ λαϊκαὶ ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Κων/πόλεως: 54, 79, 87, 103, 135, 191, 208, 255, 284, 301, 359, 367, 392, 410. — Ἀλεξανδρείας: 14, 199, 223, 239, 269, 284, 301, 312, 328, 336, 367, 375, 384, 392, 399, 411. — Ἀντιοχείας: 191, 199, 239, 301, 342, 375. — Ἱεροσολύμων: 31, 47, 57, 191, 199, 203, 239, 255, 351. — Κύπρου: 14, 47, 63, 78, 135, 149, 169, 191, 239, 301, 367, 411. — Ρωσίας: 47, 95, 149, 176, 185, 199, 269, 301, 336, 343, 367, 375, 384, 392, 399, 411. — Σερβίας: 15, 55, 78, 87, 95, 159, 301, 323, 342, 349, 392, 411. — Ἀμερικής: 78, 149, 328. — Ρουμανίας: 14, 54, 57, 159, 160, 213, 269, 342, 399. — Πολωνίας: 15, 343. — Φιλανδίας: 156, 328. — Ἑσθονίας: 150, 300. — Λιθουανίας: 55. — Λεττονίας: 388, 384. — Τσεχοσλοβακίας: 319, 343. — Οὐκρατίας: 319. — Βουλγαρίας: 23, 55, 249, 269, 302, 323, 392. — Ἀλβανίας: 55.

ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ

Ρωμαϊκῆ: 15, 49, 55, 95, 103, 159, 167, 183, 199, 269, 284, 302, 319, 323, 343, 351, 375, 400. — Ἀγγλικανισμός: 24, 70, 159, 167, 183, 199, 208, 253, 320, 344, 351, 352. — Παλαιοκαθολικισμός: 344. — Ἀρμενικὴ: 24, 159, 191, 352, 412. — Αἰθιοπικὴ: 23. — Κοπτῶν: 208, 269. — Ἀβυσσινίας: 352. — Ἀσσυρίων: 223. — Διαμαρτυρομένων: 96, 103, 161, 167, 183, 208, 302, 344, 352, 375, 400.

ΑΛΛΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Ἐβραϊσμός 302, 344. Μωμεθανισμός 104, 208

Β ΒΛΟΓΓΡΑΦΙΑ

Α. Μπαλάνου Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος 15. Β. Βέλλα Ὁρθοκ. προσωπ. Π. Δ. Β' (Ἰσαίας) 15. Ν. Ἐξαρχοπούλου Τὰ ἔργα καὶ ὁ προσορισμὸς τοῦ φ. ιητοῦ 24. Γ. Παπασωτηρίου Τὰ Μετέωρα. Ε. Σταθοπούλου Ὅμοι ζήτηται. Γ. Κονιδάρη Αἱ μητροπόλεις κτλ. τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου 21. Σ. Μιχαηλίδου Ἐπιτύχιος Ἀλεξανδρείας 32. «Ὁρθόδ. Παρατηρητῆς» 32. Κ. Καλλινίκου Πατριμ. Σολομῶντος 48. Γ. Κονιδάρη Εἰνε ἐπιστημονικῶς δυνατὴ ὁρθόδοξος ἀγωγή; 43. Φ. Δήμων Ἱστορία τουρκοκρατ. Λεβῶν 55. Κανονισμὸς πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας 63. Γ. Συκουτῆ Πάπας Σιμῶν 70. Θ. Βλησίδου Κομμουνισμός, Δοξολογία καὶ ἡθ. νόμος 79. Κρίσεις Lebon περὶ τοῦ «Κυρίλλου» Ἀλεξανδρείας τοῦ Ἀρχιεπ. Χρυσοστόμου 88. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Περὶ χωρεπισκόπων 101. πρ. Παραμυθίας Ἀθηνῶν Φῶς ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν αἰώνων 104. Τοῦ αὐτοῦ Τὸ ῥάσον καὶ ὁ «Πάντινος» 104. Ε. Κλεομάρτου Καλλινίκου Μυτιλήνης 104. Λεοντοπούλου Χριστοφόρου Ἡ ἀποστολ. διδοχὴ 110, 287. Ζαχ. Παπαντωνίου Ἄγ. Ὅρος 136. Γ. Φλορόβσκη Ἡ ἀνατολικὸν πατέρη: τοῦ δ' αἰ. 168. Σάμου Εἰρηναίου Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν σχέσει πρὸς τοὺς πολιτισμοὺς 176. Δημ. Ν. Μωραΐτου Ὁρθοκ. καὶ ἡθ. ἀγωγή 176. Μεσσηνίας Πολυκάρπου Ἡ χριστ. θρησκεία καὶ ἡ πατρις 176. Κ. Λογοθέτου Ἡ φιλοσοφία τῶν Πατέρων καὶ τοῦ μέσου αἰῶνος 176. Β. Βέλλα Τὰ χωρία Δευτ. 32, 43 καὶ Ζαχ. 14, 17. Ἀρχιμ. Κυριακοῦ Ὁ πατήρ Ἀντωνῖνος Καποΐνιν 184. Γ. Φεργαδόου Ὁ Καίσις ἐν τῇ μονῇ Σιαθῶν 184. Κ. Καλλινίκου Θεοτοκίας 240. Σάδων Γερμανοῦ Ἡ περὶ Θεοῦ Λόγος διδ' τοῦ μεγ. Ἀθανασίου 210. Γενναδίου Σχολαρίου Ἀπαντα 271. Γ. Καρμύρη Ὁ Π. Ρουάνας 271. Τοῦ αὐτοῦ Χριστολογ. διδασκαλία τοῦ ιε' αἰ. 271. Β. Ἐξέρχου Τὸ πορλίημα τῆς συνεκπαίδευσσεως 271. Ἀρχιεπ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἱστορία Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας 285. Γ. Μακρόβου Χρονολογ. Ἀκτίς τῆς Π. Δ. 302. Π. Τρεμπέλα Αἱ λειτουργίαι κατὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις κώδικας 320. Εἰς μνήμην Σπυριδῶνος Ἀμπερου (τόμος) 384.

Γ. Γαλαξ. «Φοίνικος», ὁδὸς Λεωνόπου 4, Ἀθήναι